

МИ НЕ ХОЧЕМО ВІЙНИ...

КНИГИ

Книги в прозі і віршах
лежать на полиці в нас,
пахнуть невідомістю слів у рядках,
бо вже через роки ми в них
читаємо і сприймаємо
по іншому той зміст і суть,
які проголошеними є нами
в оглавках їх.

Тоді ми їх писали
нашими руками вдвох:
наш ум і твої Отче послання,
які виходили душевними відчуттями
у тих словах, що мали образ творчий
і ум їх формував у речення думкові.

...і ці Знання є вічні,
і Ти рішив, Дух святий,
принести нами для людини,
які і мають зрости в умах їх
в недалекому майбутті,
пов'язаними з іншими
стихіями природи,
з іншими проявами
радісті їх пізнання

в пісні, в танці,
в праці творчій,
в настрої хорошім...

А книги стоять, лежать,
а подеколи читаються нами,
чи дітьми, гостями...

Ці рядки, написані словами,
про пробудження свідоме у житті
і тут розуміти починаємо ми,
що світанок зродився інший
у нашому житті...

Це Твої, Отче, книги,
які збудили нас
подивитися по іншому на себе
і по іншому пізнавати Тебе...

...у собі і в інших,
і у всьому тому, що навколо.

Минає день за днем
і ми щасливі тим,
що мудрістю у нас
ми омиваємо свої дії,
а мудрість прийшла з Душею,
тим Розумом Твоїм, Знаннями
і ми добавили туди
своє бачення і чуття
через помилки і досвід,
що попросився в ці рядки...

То дякуємо Тобі, творящий Боже,
за добро і доброту,
за милість і те благо,
яке є з нами кожна мить,
чи то в рядку, чи в дії
і спішить до нас через віконце,
через серденько в грудях,
яке клопочеться у частішому битті,
в такому зміненому житті,
у цьому хаосі, що є навкруги,
що є у нас...

То дякуємо за тепло,
яке з приємністю зросло
у нашому естві,
яке Ти посилаєш нам
і ми множимо його
межи людьми,
сіючи в рядки...

То благодаруємо Тебе
за цей світанок дня,
що зродився з ночі,
і за день творчий,
і за тишу,
що в ночі...

Благодаруємо Тобі,
і Ти цим благом
посій радість тим,
хто ще не має змоги
Тебе узріти у собі;

направ їх вухо,
щоб почули слово істини Твоєї;
поверни очі їх туди,
де стоять ці книги
і надихни їх на пошук
свого...
уже так знайомого їм
у цих рядках
і на те, що є між ними,
бо це і є
їх бачення світу,
а, можливо, тиша ночі,
як предтеча дня нового
вони образами життя постануть
у їх бутті...

Хай читають на всіх мовах,
хай пізнає кожен
хороші якості свої
у цих рядках книги,
а там, де таїну пізнають,
то хай за це Тобі
славу возсилають.

ЖИТТЯ Є БОЖИЙ ДАР

Ці рядки ми пишем людям
в надії й вірі,
що у людському світі
настане час і люди зрозуміють,
що дійсно: всі люди на Землі –
це все родина в єдності своїй,
що всі люди на Землі – одна родина.

А до цього людство здатне
прийти свідомо,
зрозумівши всі,
що життя,
то це дар Творця,
яке є у всьому, що живе
і дихає Тобою,
наш Дух святий.

Життя ми маємо шанувати,
життя ми маємо плекати,
життя ми маємо берегти,
незалежно від статусу і типу,
бо життя наше для Отця,
як і життя інших,
то є для Нього благо.

Але тут ми зосереджуємо увагу,
що людина, маючи здатність
бути свідомою у діях,
не ділитися на раси,
нації, народи,
на партії і касти,
на приналежність до тих чи інших
традицій релігійних,
які, до речі,

придумали ж саме люди.
Хіба Христос, як месія
Отця-Творця-святого Духа,
міг передбачити
ум людський корисливий...?
Та він увесь був у діях,
у повчаннях, в устремлінні,
бажав навчити людину кожную
пізнавати істину святу
задля єднання людства на Землі
навколо життя,
як критерію істини святої,
що життя, то є дар Творця
і ми всі маємо це розуміти.

Так, через якість Духа,
через любов і доброту
свідомістю людською
приймемо суть життя
і суть покликання людини...
Вона ж бо лиш частина
життя Всесвіту усього,
але ж вона
у своїй лихоманці ума
забажала Всесвіт
собою заповнити...

Не вона одна є началом творчим
і вона начало не сама бере,
а тільки торканням Духа
оживає плоть людська.

То тут скажемо для всіх,
що маючи життя в собі,
не зазіхаймо на життя інших,
на їх життєвий простір,
бо фактично такі дії
є для життя руйнівними
і цим, найперш за все,
зникне людина на Землі
до мізеру малого.

То не зазіхаймо на життя чуже,
не зазіхаймо на речі, факти
і відносини інших,
бо вони по суті такі ж,
як і ми во плоті
з умом і Душею.

Не можна творити
тепер і далі, чи повсюди
енергій негативу,
а тим паче йти на поводу
у політиків хитрих,
щоб людина йшла без тям
іншу, собі подібну, убивати.

Зупиніться люди,
просимо, благаємо усіх!
Бережімо життя
і не залежно від того,
хто є його носій,

бо є життя реальне,
яке ми бачимо,
чуємо і відчуваємо
єством своїм.

Ми чутливі й того,
що є над нами, в нас і нижче...
Це щось таке,
яке лад і гармонію
між людьми облаштовує так,
що кожен сам в собі скаже,
що жити хоче...

Бо є життя,
то ми свідомі і Творця...

Бо є життя,
то є день і ніч...

Бо є життя,
то є сонце й дощ...

Бо є життя,
то є батьки і діти...

Бо є життя,
то вчитись маємо усі –
його: безцінне берегти.

Помилка велика є в людині,
коли ми гнів,образи,
бійки плодим
у бажанні більше грошей мати,
у бажанні керувати,
чи для того, щоб мати
якийсь суспільний статус –
і у виборі такому йдемо убивати,
вбивати собі подібних...

Енергія незнищенна у собі.

Вона змінить вид і все,
але ж кожен чуттєвістю своєю
чує голос совісті своєї
у докорах сумління,
що жити має, бо то є потреба
і в цьому питанні є відповідь проста,
що людина є раб по суті
оцієї ось потреби, чи місії своєї,
торуючи віками
від тліну до ссавця,
що людиною зветься...

Але на цьому не кінець
енергіям живодайним,
бо тут людина
є собою пізнавальна
в реальності своїй
і узалежнена від реальностей інших –
все ж шукає Бога-Творця,
а Він зерниною творящою
живе й блаженствує
у кожному із нас
Душею світлою і доброю.

Пізнавши суть життя,
його джерела і начала,

то вчитись починаємо тепер
шанувати життя людське,
бо воно Дар, воно Бог,
воно Дух творящий,
воно любов, щастя, радість, доброта;
воно милосердя, чесність й милість;
воно справедливість й гідність...

То знаймо люди, знаймо,
що без усього цього
не може існувати енергія життя...

Але ж ...,
то і є, означене усе
життями нашими.

То пізнаваймо себе,
пізнаваймо собі подібних
у цих якостях духовних,
бо вони в людині є
тими енергіями Духу,
якими людина і живе
і живою є.

Бо якщо подивитися на все,
що є люди і інші представники життя,
то в глобальному розрізі
людина є великий
понищувач життя,
і саме вона найбільше
несе для Всесвіту небезпеку ту,
що винищує життя бездумно,
то і самі зникнемо на Землі,
як вид, як те,
що ми є
в життєдіяльності світу
лиш частиною,
частинкою слів оцих,
якими кличемо і ми
берегти життя,
бути творчими в ньому,
то це і є спасіння,
а в ньому, у предтечі,
має відродитися у діях
каяття людини,
як шлях до позитивних дій,
які і є
тією здобою у світі
з якою твориться буття
зі здатністю людини
продовжувати його у дітях.

Ох, важко людині в суєті
пізнати, відчути всім єством своїм
свободу вибору, свободу Духу,
бо страхом великим насичені ми
політиками в іпостасях різних
через ЗМІ,
партклуби і церкви.

Бо лиш людина вільна
здатна пізнавати

доброту і милість,
щастя і любов
і прийняти всім єством
життя, як основу всього.

Людина кожна здатна
творити краще, хоч собі,
то тоді приходить розуміння,
що мир і спокій
ми дарувати маємо усім,
бо це є умова жити
і самому живим бути:
тут в Україні, Парагваї,
в Штатах, чи Росії,
Сирії, чи Китаї,
Палестині, чи Ізраїлі...,
а то і на Землі-планеті...
...і все це наші любі, брати і сестри.

То ми маємо розуміти,
що доброта і милість,
що мир, злагода і спокій
є умовою продовження життя...,
то не воюймо, то не вбиваймо...
і шукаймо для цього спосіб
кожен у собі:
мінняймося в думках, словах і діях.
Тоді і на Землі життя буде в благо
і зникнуть наші негаразди й страхи.

А що ж ми шукаємо в життях?

...любов, щастя, доброту,
спокій, злагоду і мир!!!
То зупинімося всі і кожен не спіши...
Дітей за собою не ведімо,
не кличмо їх жити
по цих суспільних мірках,
бо вони й самі
здатні до них тягнутись,
коли нема гармонії між тілом, умом й Душею;
коли прийняти не зуміли Творця
в свої життя,
хоча б не до кінця,
а як орієнтир життєвий.

Душею ми ж завжди молоді,
бо в роках дитинства
на цей стан її навіть не зважаємо,
а в роки молоді ми в ідилії життя граємо
і в роки зрілі ми вже є будівничі мудрі –
та все ж досить часто починаємо
зважати на її життєдайність
і її багатогранність.
А от в роках старечих
ми до молодості Душі ревниві.

Чогось так часто ми
бажаємо у молодість вернутись
тілом і ділами:
Душа ж то молода
і шлях земний наш

є незакінченим іще,
а ми, пізнавши рушії життєві
в любові, милості і доброті,
бажаємо відновити все це у житті,
та сили вже не ті
і нас земля до себе тягне.

Та й свідомі уже ми,
що ніхто місце наше
на Землі не займе,
а ми все ж в думках
бачимо не раз
той обрій казково прекрасний,
бо і Душа цього певна
на шляху цьому,
хоч він іще за обрієм не скінчався,
бо нас все ж тут тримають
ті згадані краплини щастя
і дії наші чисті і правдиві.

Тому ми часто в старості своїй
просимо Творця стишити хід,
щоб посмішку свою внукам дарувати
і знову по новому відчувати
ту красу любові і її доторки приємні.

А ми у стихенні таким
чекаєм смерті:
життя згасає...,
відходить тіло в тлін...,
життя тут немає,
а Душа уже літає
і нове тіло для себе шукає...
для себе і нас у ньому,
як процес безперервний, вічний
для Духа творящого у нім,
щоб вічність у істині трималась.

То на закінчення вірша
скажемо собі в собі і всім:
ми любимо життя
і воно у нас озветься
любов'ю до всіх і вся,
бо воно є дар Творця,
а начала і джерела Його
у нас із вами...

То вибираймо собі життя
і Йому благо дарімо,
і собі, що дійшли
до висновку такого.

* * *

А життя, то мить
і давайте будемо навчатись,
щоб її пізнати суть
і пити в ній радості росу,
обнімаючи блакить небесну,
і міряючи зелень цю земну
аж до горизонтів,
ловаючи, приймаючи,

зриваючись на біг
в устремлінні взяти, взяти.

Та падаючи й корчачись у болях
у цьому всьому бігові із вигод,
не раз вмираючи в життях своїх,
знову життя приймаючи,
і так сприймімо цю мить космічну,
яка зросла в одну із миттевостей щастя
в людських відчуттях можливостей,
які надуманими є,
чи з мрій прийшли,
збудивши Диявола у нас,
якого не можемо зупинити самі ми,
коли падіння є повторними,
коли болі тіла і Душі
не навчають бачити
безмежність неба й горизонтів,
коли ми біжимо за примарами,
затоптуючи всіх,
і тих, хто рядом біг,
хто біг назустріч нам:
чи то хотіли зупинити
у тому бігові суєти
за тим, до чого ум прикипів,
створюючи Богів із речей, відносин,
із пророків-вчителів,
а Бог творящий тут
і завжди є в цій миті,
яка радістю наповнює життя.

Тому ми і пишем книги ці
щиро і відкрито,
наскільки ми змогли
і скільки нам Творцем відкрито,
щоб в серці кожному
зродилось розуміння начал творящих
у кожному із нас, як частини,
як ті краплини, що творять ті джерела
духовності, світла і добра,
мудрості, гідності й правди,
щоб сумні очі засіяли,
щоб ум устремивсь творити
і в Душі крила підросли,
бо в життях людських
одного життя замало,
щоб зрозуміти мить оцю,
яка відкриє радістю цією
покликання кожного із нас
у цей великий Всесвіт.

Д О Р О Г И

У кожного із нас своя дорога
тут, на землі, і тут, до Бога.
І ношу кожен свою має нести –
чи то вона легка і в радість,
чи то вона важка і не знаємо на неї ради.

Ось такі дороги різні
у кожного із нас в житті.
Однак, небагато є тих,
хто свою шукає,
яка є їм в радість
собі, сім'ї і собі подібним.

Бо є такі, які дорогу творять мудро
і іншим не мішають жити.

Є чимало з нас таких,
які не бажають свої ноші нести
і опускають руки,
гублячи усе те,
що доля їм несе.

А деякі життя шукали
і не змогли знайти.
Інші його втрачали,
бо не берегли...

І так багато з нас
похмуро всім казали,
що життя тяжке, гірке,
а самі, самі...
все ж бажали
життям у радості рости
і жагу мали жити.

Та все ж такі
перетворювали бажання тихі
в речі і статуси пусті,
якими самі обростали,
а інші злобу на них мали,
зависть, гнів, зневагу тиху...

Дороги ми завжди стелемо самі,
або й шукаємо тих,
які торовані життями...
вони є завжди з нами,
бо вони і є той духовний простір,
який ми творимо свідомо –
і це є певний оберіг
нас від всіляких бід...

А поступи життєві,
ніби, знають путь,
які нам щастя і дають,
лишаючи після себе
той позитив,
що дає натхнення
і устремління жити.

То цю дорогу у житті
людина долею часто називає
і якою вона не є,
то це лиш така,
яка нам по силі є.

То як же жити?..
Кругом шум і крик,
і різні голоси,
що нам під силу все...
Хоча кожен лишає слід по собі
і все ж вони такі різні...

Бо, зазвичай, життя – це біг...
Біг у майбуття, у завтра, в наступну мить...
Та цей біг є всього лиш мить,
бо цілий світ – це інші долі,
де є протистояння мнимі
Творця і нас в умі.

Тому й дороги у нас різні,
але наскільки ми цілісні собою,
а вони написані нами
і до нас, і писатись будуть далі
цим прекрасним словом:
воно просте – і життям воно назване,
та воно є повне у собі із нами,
і таке багате, чисте...

Тому й дороги у нас різні,
коли ми за речами
і статусами суспільними
життя побачити не можемо
у його чистоті і красоті,
не бачачи й дороги своєї,
ступаючи на нитки,
які тримають у житті інших.

Живи й плодися,
твори і в цьому веселися –
сказав Творець живцю,
бо тобі дано любов пізнати...
Вір і почує серце,
роби вибір у мудрості людській.

Впав і знову піднімайся,
бо мрії є устремлінням жити;
будь милостивим з усім –
тоді й ум народить потрібну дію.

Та порадіймо і ми цю мить,
бо радість і є те слово благо –
тільки з іншої мови.
Радіймо, поки бачимо дорогу,
бо її кінець несподівано приходить
і наступає малесеньке затишшя,
а дорога Душі летить у далі.

І цей політ не в змозі спинити смерть,
але дорога ця єдина
і через певний час
на цю дорогу знову
ступить життя ногою,
бо в більшості життів
і кожним кроком ми
наближаємо себе
до святого Духа.

Бо лишень деякі із нас
зраджують собі й життю,
звертаючи з дороги оцієї,
закидаючи гряззю Душу,
що її вогонь не в змозі
освітить дорогу...
Заблукали ми,
або й деградуємо глибоко.

ЦЕРКВИ

Церкви є у всьому світі
і в різних традиціях релігійних
вони й назву мають різну,
хоча образ цієї будови
для всіх народів є один.

Одна в них суть і зміст,
устава і канони так подібні,
бо саме такі вони потрібні
і люди по своєму
психічному стану
досить є подібні...
і потреби у всіх одні:
для тіла, ума й Душі.

То саме вони і є помічні
масі людства основній,
які живуть у страсті,
живуть у суєті...
І часто в горі і біді,
або й прозапас
шукають тут
для Душі спокій.

Церкви – це будівлі, чи доми
для спільної молитви
і призначення у них одне,
де можна спільно з усіма
поговорити із собою,
з тією намоленою благодаттю,
з дотриманням норм, канонів,
які є помічними в налаштуванні
ума людського на молитву;
де можна привести тіло у смирення,
в його бажаннях непотрібних,
бо то є помилка ума,
коли йому із тілом тісно.

Бо їм обом слід стишити в житті
той звичний ритм чи забаганки –
і тут Душа людини має змогу
чуть відкритися собою
для звершення молитви,
хоча і це тут рідко буває,
бо людина часто
по звичці суспільній
бажає взяти більше,
ніж прийнять готова,
бо таїни Отця відкриваються не всім
і даються кожному такі,
які здатен той чи інший нести
гідно у житті.

Тому розмова з Отцем-Творцем
твориться у тиші і спокої,
як би сам із собою
ми ведемо мову
про справи ті,

які турбують
наш неспокійний ум
з участю Душі і тіла.

Ця будова і підходить
за статусом своїм,
бо з одного боку тут
поплакатися можна,
розказати про біду, печалі,
своє безсилля, гніт проблем,
але й тут плодять страх
перед Богом,
який по суті й змісту
не мав би бути
караючим в собі Творці.

Однак, під словом Бог
служителі церков
подають те суспільне божество,
яке і діє, як організація суспільна,
втрачаючи своє
духовності лице,
задля можливості впливу
на паству через страх й покору,
але й тут людей багато
знаходять суть свою творящу...

Бо тут цей дім стрічає спокоем,
умиротвореним настроєм
в тремтінні вогню свічок
і того співу зазивного,
які й дають забуть людині
ту суєту життєву.

Сюди, у цей дім для молитви,
кожен сам приходить
зі своїми почуттями і чуттями,
чуючи той стишений переспів у гімнах, віршах,
той набат мінаретів і ніжну гру органів,
де ми готові всім єством
потонути в таємницях і відкриттях життя;
побачити хрест доріг земних
у тих чотирьох виборах людських,
які людина робить часто...

Тут узріти можна смиренність ума
в тих воскових ликах ікон церковних,
чи слів у лозунгах із книг святих,
які разом з усім
налаштовують єство наше
почути настанови, повчання,
що не є, самого Творця,
який говорить в нас
відчуттями Душі і далі,
а ми, ніби, хочемо
злетіти в такому піднесеному стані
в небо кожну мить,
які насичені любов'ю, щастям
в бажанні Благо дати
усім, усім, усім...
у цьому танці життя,

у цій музиці життєвій
і приймаємо в серця,
і Душі відкриваємо
для свого Творця.

Тут також кожен здатен
поговорити із Отцем-Творцем,
бо де б не була Душа жива,
то там і Він є присутнім.

Бо Творець живе Душею
в людському тілі
і воно є храм Душі,
а ум із часом
переходить в статус
помічника Душі.

Тоді єство людське знаходить
гармонію і спокій,
тоді Душа людська й Творець
є суть одна:
Душа відпочиває і благо має,
а Творець у радості цвіте
в творінні доброти й любові.

В оцю мить,
в цей День празника Яйця,
як символу життя,
в цей День Пасхи,
як символ хліба для підтримання життя,
в цей День Весни,
як символу воскресіння у Природі
із мертвого в живе,
коли з омертвілої природи
весною народжується життя нове,
бо і воскресіння Христа,
як суть продовження життя.
І цей символ християнство зберегло,
як символ безконечності життя –
і цьому маємо ми, люди, вчитись.
Цього і символно вчив нас Ісус
на прикладі свого життя.

То в цей день навчаймося усі
бачити усе своє життя земне
в тих миттєвостях узріти
дні, роки,
щоб все таки навчитись
самим життя творити
наскільки в нас є змоги і жаги.

Бо дії ці і відчуття
можливість кожному дають
творити у собі
цей храм молитви для Душі
у собі, у тілі –
ось тут Дух святий поселився в нас
і зовсім не в будівлях для молитви.

Тому, коли ми очистимо свій храм,
коли ми створимо усе,
щоб тіло було храмом для Душі,
то де б ми не були:

у расі, у нації, в країні,
в партії, чи послідовником
тих чи інших вождів, вчителів, пророків,
то завжди зуміємо самі
бути у молитві
з Тобою, Бог творящий.

Тому такий стан Душі
дозволяє кожному із нас
бути присутнім тілом
і ум для нас знайде
умиротворення і спокій
в тій чи іншій
будівлі для молитви.

Бо для Творця є
прекрасним те,
коли людина все ж зуміє
возвести храм Йому в собі.

А люди в пристрасті своїй
будують ці доми для молитви,
щоб там творити молитви спільні
у вихідні від роботи.

Та Творець є присутнім в нас
поки ми живі і творчі,
чи то у праці, чи уві сні,
то Він із нами є завжди.

І тут ми маємо рости
собі і Йому у радість
і цього Він від нас чекає,
і до цього Він нас гукає,
бо саме у такому стані
ми і помічні іншим
в тих домах молитви,
де даємо змогу їм і собі
Духом укріпитись,
де вони мають кожен
змогу рости духовно.

Тоді скажемо в кінець,
що в житті не можна розділити
тіло, ум і Душу,
не можна розділити храм Душі,
не потрібно розділяти
між собою всі доми молитви,
бо вони для того і є,
щоб ми змогли рости Душею.

Не треба шукати
в інших домах молитви,
не потрібно бачити в людях тих
ворогів для себе,
бо всі люди на Землі –
є одна родина.

То це добре є
і Творцю це мило,
коли ростемо ми Душею,
бо для цього ми
покликані сюди
і для цього нам

Творець життя
кожному дарував.

Життя згасає...,
відходить тіло в тлін,
а Душа шукає
інший храм в живому,
бо там вона росте, зростає,
духовні якості стяжає:
аж до небес –
і тут, і там
і проходить її
істинний прогрес.

І храму іншого немає
у людині і для людини,
де Творець так мудро й вміло
облаштовує джерельця живодайні.

Ними є тіла людські
з їх свідомими умами,
де твориться молитва із Отцем
і ними ми ростемо,
і ними ми живемо
... тут на Землі...
...усі.

Тому то і в житті
ми маємо шукати те,
до чого нас Душа веде –
до доброти й любові,
бо цього хочемо ми
і хочуть всі.

М О Л И Т В А

Отче наш, Дух творящий,
Дух світлий, чистий
із правди і доброти,
який присутнім є
на Небі і на Землі,
який наповнює собою
усе живе у Всесвіті усім.

То є і будуть чистими,
справедливими і милими
всі поступи Твої
з джерел життя в усьому,
що дає нам радість жити,
що є щастям і любов'ю в діях,
в наших словах і думках,
бо це і є основа
злагоди у всьому
і є Благо спільне.

Яке змогла пізнати людина,
звіряючи у всьому свої дії
із совістю в собі і з Тобою
у довірі,
зростаючи у досвіді життя,
приймаючи мудрість і свідомість
покликання свого

і місії своєї.

Бо це і є та пожива
для нашого єства,
яку Ти дав Душі
при зачатті у плоті.

А ми, людина,
є лишень частина
Всесвіту Твого
і, будучи Тобою,
то ми знову й знову
творимо молитву цю,
яка життям зветься.

І ми є свідками у цьому,
і є ми учасники творінь Твоїх,
і все це є, ніби то, для себе,
бо ми в житті вчимося всі
життя розуміти,
радість любові відчутти,
навчаємося дарувати
і все приймати,
як нам належне,
бо так пізнаємо ми
істинність прощення,
бо цим пізнаємо ми
Тебе в собі...

Ти ж є світочем отим,
який освітлює дорогу
вночі і вдень,
яка й веде
кожного із нас
до Тебе Отче.

Слава Отцю-Твлрцю-
Духові святому
в усьому,
що живе і дише
спокон віків,
тепер і далі,
у всій необмеженості
простору і часу,
в безначальності
й без кінця.

Благо твоє приймаємо,
Благо даримо Тобі,
Благословляємо
словами і ділами
і Ти нас Благослови
чеснотами Твоїми.

П Т А Х А

Птаха є істота Духа,
є від Бога творящого у всьому
і ми, задумувалися не раз,
чому в людині інше сприйняття
себе у світі і у Всесвіті в цілому.
Мабуть вона літає,

злітаючи із землі,
щоб ближче бути
до чистот духовних
і стихій природи.

Вона, купаючись, у вільності своїй
життям, ніби то, безтурботним...,
то так воно і є...
і, мабуть, тому
занесені оці слова
про пташу піднебесну
у книги всі святі,
що вона живе днем одним.

І це написано для людини,
бо Душа, яка у птасі,
уже пройшла в життях
той фізичний стан людини,
в якому людина кожна
свідомою уже є
про суть і зміст життя,
про визначення і прийняття
місії земної,
як шлях у лоно Духа
і вже не має вороття Душею
в політику суспільну,
в жорстоку боротьбу
за ті запаси корму,
за ті речі і відносини людські,
які не дають людині
літати птахом,
бо вони і для людини
є тяжкими.

Людина теж літає,
літає думками в мріях,
а буває, що й реально,
не раз літаючи у сні
усім єством своїм
над землею...

І ці польоти чогось є у стані
радості і піднесеності духом,
бо ми вільні у польоті,
ми вільні від турбот земних
і думки наші є
в пошуках красот...

А людина умом своїм
наділяє пташу безтурботністю
і радістю польоту, або співу,
то так воно і є
в реаліях життя земного.

То на цьому скажемо усім,
що людина у природі є
не на висоті висот
розвитку живих істот,
надуманих собою,
бо саме птаха,
вознесена Душею
саме так,

як описано у снах.
Ми не заперечуватимемо теж,
що птаха духом є
присутньою в своєму тілі,
але спосіб її життя
вже зовсім іншим є.

І, мабуть, ці крила
і є крилами Душі,
яка і є в проміжку цьому
до переходу в реальностях життя
в стан ангелів і херувимів,
де вже відходить зовсім
Душі потреба в умі і тілі,
які й торкають струн Душі,
всіх тих, хто іще росте,
стягаючи духовності чесноти.

Вони і є посланцями Отця-Творця,
вони і є енергіями зерна,
якими засівається усе живе,
що є у Всесвіті великім.

Тому то птах в еволюції життя
вознесений Душею до небес
і досить часто для людини є
тим живим створінням,
яке наповнене енергіями Духа
від лапок до самого дзьоба.

Птаха є істота Духа,
бо вона є символом
якостей духовних
в середовищі людськім.

БУВАЛЬЩИНА

Помер Іван...
Лежить в труні.
Зібралася рідня.
Прийшов і піп.

Жінка плакала невтішно,
та стала причитати,
бо слід усім
дотримуватися
ритуалу поховального.

Де кожен із присутніх
мав змогу щось сказати
до небіжчика німого:
чи то подяку, чи журу,
хоча б в собі,
або в голос заявити
обиду – і ту свою...,
чи тихо лоб, руки
і ноги поцілувати
в ритуалі цім.

Жінка перша стала причитати:
«Помер Іване, покинув нас,
та цілувати я не стану
в те місце, де був чуб,

бо його цілувало
в житті твоєму
багато жіночих губ;
не буду цілувати в лоба,
бо там думок
про мене не було;
не стану цілувати тебе в глазки,
бо не бачила за життя своє
від тебе ласки;
не цілуватиму й у ніс,
який тебе водив у ліс,
неначе того собаку,
що спідницю кожну
обминути все ж не міг;
не буду цілувати в губи,
бо вони привели й мене до згуби,
а потім з них вилітали
одні матюки грубі;
не буду цілувати й рученьки,
яких любила я торкання,
та все ж вони
не давали мені полученьки.
...і обмину я все...,
хоча не поцілую й ноги,
які не знали додому
часто густо дороги...».

То так за південь перейшло
і кадило вже не диміло,
то піп у передишці
жінки все ж прорік:
«А діти з ним у тебе є?»
«Є, аж двоє є...»
«То цілуй його у шишку
і скоріш закриєм кришку».

Бо мову цю цієї жінки
всім чути було важко,
а вона бідна вік жила
і з ним не говорила
і лиш тепер у неї
появилася змога.

Тому всі мовчки прийняли
пропозицію попа
і церемонія пішла
на кладовище.

Та слова то були
зовсім не пусті,
а з життєвої біди
і вони не зникнуть із життя,
бо це є описом тих доріг,
на яких залишив слід
той Іван небіжчик...
А що за ними...
срамота людині...

СЛІДИ

У нас, у кожному житті
є тисячі доріг,
пройдених ногами
і думками...
І ходим ми в життях не самі,
а все з тими, хто біля нас,
чи і ми біля них в придачу
приходячи через поріг
на свій нічліг,
де продовжуємо життя
уже у снах пасивно,
а то і активно з членами сім'ї
вечором, або вранці,
у тому сімейному гнізді,
де леліємо життєву радість,
де творимо великі і малі
діла повсякденні
у мирі, щасті і добрі,
при здоров'ї, радості, коханні.

То дякуємо Творцю,
людям рідним і близьким
і всьому тому,
що є навколо,
бо в них черпаємо ми
силу і снагу
і це нам зігріває Душу
у кожному дні,
прожитому нами.

ВЕСНА

Зустрічаєм весну на порозі
і чуємо подих теплий наяву,
а може це ілюзія весни,
чи забави сонця...
а може це міраж води,
що омива простори...

То прилинь свіжістю своєю,
обніми... і ми покорені тобою.
Вітром м'яким обійми
і теплотою доторкнися
серденька й Душі.

Золотим промінням
сонце залило все навколо,
яскравий цвіт у квіточок,
зелене руно трави нової,
небесний купол голубий –
і все, ніби вперше, зір леліє,
пестить щоки й ніс...

І така, здається, неповторна
весна кожна й кожна мить ...
Як розгадати ці таїни Творця
із року в рік – і так на все життя
що є дарованими для всіх.

Ах, як квітують сливи у саду,
даруючи нам медові аромати,

а потім вишня, яблуна і груша –
і так, ніби то, черговість певна,
бо сад назвали не дарма
куточком раю на Землі

На груди руку легесенько кладемо
і вдихаємо, і дихаємо-вбираємо
цей запах весняний,
начебто нектар, самі збираємо
на весь рік до наступної весни...

Здається, ми у злагоді з усім
і світ до нас сміється
в зажмуреній синеві,
бо в цьому вся музика життя.

Оце і є та незаймана краса,
на якій любов зроста –
душа з весною розмовля,
а ми в подяці щирій
схилямо голову вже сиву
Отцю-Творцю-Духові святому.

Наше містечко рідне
і наша хата, неначе храм життя,
вивірена і гідна
де знайомий нам кожен метр
своїми змінами й красою –
тою,
що була і є тепер,
чи кожне дерево в саду,
з якими ми росли, зростали
в роках зрілих,
то до них ми й приходим мимоволі
стишитись умом і Душу відігріти.

УСАМІТНЕННЯ ЛЮДИНИ

Усамітнення людини
є результатом розчарувань,
відсутністю можливостей
реалізувати будь який план,
який просто дає людині кожній
певне стишення емоцій
і в ділах певний спокій,
щоб винести тяжкості непосильні,
то і потрібен він.

...і людина рішила заховатись...
Не заховається...,
бо все ж буде й далі у думках
аналізувати свої невдачі,
шукатиме варіанти у надії,
щоб реалізувати свої мрії.

І знову в пристрасті шукати
спроб свою активність показати
уже у стані усамітнення такого
відреченістю своєю, відмовою
від потреб життєвих,
та ще й вишукано так,
щоб про витівки оці

заговорили всі.

Так, усамітнення подеколи потрібне,
як медитація, чи піст,
які помічні у пізнаванні того,
що прийшов той час,
коли ми маємо змінити
своє бачення на світ
і себе у ньому.

Це період змін,
це період бачення по іншому
і самого Бога,
це зміна устремлінь
в стяжанні якостей духовних.

Це період пізнання щасливих днів,
це період пізнавання самої суті
життя свого і Всесвіту усього.
Бо про щастя не питають,
звідки воно приходить у життя,
бо щастя не навчають,
а коли навчити хочуть,
то це є важко,
бо до цього стану щастя
нам самим прийти потрібно
саме відчуттями.

Та і для щастя щось великого не треба,
бо щаслива у собі людина
живе від потреби
і щастя вона леліє,
і щасливою вона є
в простих речах непримітних
і тільки зла й гнівлива
живе бідно,
а жадібна і корислива
ховається в речах і за тими,
які їй зовсім не потрібні,
але вона у статусі своєму
не хоче їх нікому віддавати.

А в стан щастя людина кожна
входить милістю і добротою в діях,
бо вони вже разом любов ліплять,
а там і так Бога бачать.

Бог – це все, що є
у сприйнятті оком, вухом,
у відчуттях тіла і Душі,
то це і є усім отим,
що ми самі є
і те, що нас оточує...

То це і є весь процес життя,
де все живе в певній злагоді й порядку.
Це є все те, що нас дратує,
гнівить, зlobить,
але ж життя іде, пливе, летить,
а, може, і стоїть
і тільки ми, усі живі,
у метушні і суєті
створюємо собі й комусь

оці всі негаразди.
То приймімо у спокої все,
усе так, як є
і цього вчать нас віками
святі і мудрі люди,
бо, ніби те,
коли нам добре є,
то ми кажемо собі,
що це є благо,
а коли ж це є
невдачі, чи негаразди,
то це завжди в людині є
плодом проявів таких,
де ми ще більше плодимо
зло і гнів ...

А вони ж приходять у життя
по своїй суті, як підказки нам,
що саме ми в ситуації оцій
все робили так,
що є життю наперекір,
бо тільки, продовжуючи боротись
і не розуміючи їх природи,
то ми є погублювачами життя.

То вчимося всі і все
сприймати і приймати,
як найкращі варіанти
в облаштуванні нашого життя,
бо це і є нам повчаннями,
а повчання і благо, то і є життя.

Тобто, весь процес життя
завжди і у всьому нам
є той учитель і є той Бог,
до якого ми маємо довіру.
І тільки бачення таке
стишує у нас гнів і зло,
то у такому стані єства
ми і бачимо Бога у всьому.

Так, це є вміння розуміти
і стан радості в житті,
бо радість – це основа того,
що збуджує, устремляє нас творити,
а творіння в радості, то це
і є той стан щастя,
який ми часто називаємо
прекрасним словом благо.

Лиш тоді ми розуміти починаємо,
що процес творіння й відчуття блага
є позитивними поступами у всьому
і тут ми відчуваємо начало творче,
тоді ми і Бога називати починаєм:
Отець-Творець-Дух святий,
де кожне слово славословіння просить,
де кожне слово – то благодаріння,
де кожне слово – благословення
в одночасі Бога і себе,
і всього того, що живе і дише,

бо ми єдиний організм Природи
і тих таїн непояснених,
які з любов'ю в стані блага
ми і називаємо Отцем,
а дії благі, які приходять з нами,
то ми називаємо їх творінням благим,
началом без кінця,
назвавши Духом,
як прояв енергій благих.

Тому тут і скрізь,
кожну мить доби
і так всі дні у житті
бажаємо усім і вся
всіх благ в середовищі людським
і в розумінні прийти до себе...
Чого ж тоді ми ось так
називаємо Бога і себе
словами різними
у життєвих ситуаціях завжди,
коли ж це все є одне
і ми саме так маємо
сприймати і приймати
життя наше...

Не в усамітненні,
а в дії,
бо усамітнення,
це є відмова від чогось в житті,
це є тупа зневага життя самого,
це є певною відмовою від Бога,
бо Життя, то є Бог,
а Бог – то і є життя.

Бог же не є певна обумовлена істота,
а Бог – це ми і все те, що є навколо,
що ми сприймаємо і відчуваємо,
як скупчення енергій тих,
які несуть в собі позитив,
а людина на певному етапі
життів своїх,
розвиваючи свідомість,
уже є цілісність творча,
яка у відносинах і діях,
думках й словах
і є уособленням свідомо
якостей духовних в позитиві.

Хоча, ми - такі як є
сприймаємо енергії ці,
як організм живий всесвітній,
який є досить точна копія людини
і того простору, що є навколо,
в якому вона живе і творить.
Ось такий наш Отець-Творець-Дух святий
живіший всіх живих;
мудріший за все людство на Землі;
щедріший за маму й тата;
миліший за сон, бо і той
є лиш частина милості Його;

добріший за всіх і нас,
бо прощає і навчає кожного із нас,
постійно і без передишки;
чеснішого нема за Нього,
бо Він діє через інших досить справедливо,
не зважаючи на підлецування, обмани
і ті статуси суспільні
і коли виникне потреба,
то не дає втратити нам
людську гідність,
бо так чи інак
нас порівнюють докори сумління,
а скільки разів за день
дає нам шанс порадіти
самому життю, як основі
всього того,
що ми споглядаємо, чуємо,
відчуваємо пульсацію життя навколо –
і це усе дає нам розуму порадіти,
що ми щасливі,
що ми можливість маємо любити...

Життя ж у позитиві –
це життя свідоме в бдінні
у тій милості і доброті,
які і творять усвідомлено те благо,
яке і зроджує любов.

Любов, як духовний стан людини
в цілісності її
і саме в своєму устремлінні
ми її Богом звемо...

І це є стан життя людського,
коли ми живемо
в цих якостях духовних,
коли ми живемо
в такому і з таким Богом,
що дає умиротворення і спокій,
дає усвідомлення в прийнятті
життя і його процесів
саме так,
як ми його і бачим,
саме так,
як воно і є...

То приймімо все в житті,
і саме так, як є,
бо то є і має бути
радість, благо від того,
що ми живі,
що ми малесенька частинка
Всесвіту життя,
що ми і є частинка Бога.

То порадіймо цьому факту,
що ми живі
і у цьому проміжку і миті,
коли ми життям своїм
вважаємо кожен сам в собі...,
хто ми є по змісту й суті.

То скажемо свідомо,
що практично усі дні
ми бажали жити,
а при втомі, чи рутині,
відпочивше тіло й ум,
завжди тягнуться творити.

Коли ж ми так в житті
будемо кожну дію, думку, слово
сприймати і приймати вже свідомо,
то і все життя в цілому
ми будемо сприймати,
як позитив, як благо
ті енергії життєві,
які до нас
приходять звідкілясь
і називатимемо щиро
те Джерело у позитиві-
Отець-Творець-Дух світла й доброти-
Дух правди й милосердя.

І скажемо вкінець,
що таке бачення і сприйняття
в своїй основі є прости,
бо ці якості були і є у нас
і Всесвіт ми сприймаємо саме так,
якими ми є самі у своїй суті.

ОДА ЛЮДЯМ

Олександр, друже і земляче,
ми просим вас
зібрати адреси електронні
бібліотек в Італії, які уже і ваші,
щоб наші українці все ж могли
у дні вихідні
наші вірші й прозу почитати,
бо ми можливість маємо таку,
щоб безоплатно у їх фонди передати,
а, можливо, хтось із них,
чи з італійців захоче перекласти
на мови світові,
то і ми будемо раді
за поширення цих знань у світі
про можливості людські
себе і інших пізнавати,
щоб життя щасливе всі могли
для себе і тих, хто рядом будувати,
і ті, кого ми дома залишили,
не претендуючи на гонорари,
бо ми не проти того,
якщо й хтось із вас цю книгу всю
із цим зверненням-проханням
захоче там видавати,
бо ми розширимо його,
на згадку людям тим,
хто трудиться у світі,

яким й рішили цю оду присвятити.

Цього просимо і всіх,
хто заходить на сторінку
«українці в Італії»,
щоб знали італійці і весь світ,
що серед приїжджих українців
є няньки-доглядальниці,
є прибиральниці чудові,
є вмілі торгівці,
є будівельники талановиті,
є розпорядники і управлінці толкові,
є вчителі й психологи прекрасні... -
і головне, що усі
вони є шукачі активні
методів і способів у тому,
аби в час цей не простий
вижити собою задля того,
щоб гідно і багато жити,
як людині і належить,
як те, що саме так усе
і має бути.

Бо не від доброго життя
опинилися вони
в Італії і по світах,
в еміграції, на ПМЖ,
або й нелегально...

Однак, коли читаємо коментарі
і їх дописи на сторінку,
то, ніби, Душу їх видно звідси:
наскільки вони активні,
наскільки життя їм мудрості дало,
наскільки вони вміло,
вписалися в спільноту італійську,
наскільки вони здатні всі
допомогати одне одному
у порадах і підказках,
наскільки вони проявляють
милосердя і мають милість
із доброти й любові,
яка у них завжди була.

Тому саме в такому
життєвому екстримі
вони відшліфовані заблищали,
бо всім оцим дарують ту надію,
збуджують мрію на майбуття,
показуючи усьому світу
свою добродіяльність, дружбу
в таких звичайних діях
своїх і в життях інших
у тому земляцькому відчутті,
того горя і біди,
які усіх їх туди завели.

І слів хороших тут замало,
щоб висловити подяку їм,
що вони живі і живіші ніж ми,
тут в Україні

у спілкуванні чистому,
у допомагах безкорисних –
і це є нам усім у приклад
того, як люди мають жити
на Землі, на всіх її континентах,
щоб радість була присутня у життях,
щоб благо увійшло в хорошу звичку...
Та і в практичному житті
вони досвід чималий мають
у тих нормах і стандартах
організації життя і виробництва,
то з їх середовища могли б зрости
і у нас вони змогли б займати
пост міністра,
чи й президента від народу,
бо вони, як ніхто,
знають його потреби.

Хоча саме із кмітливих
і Душею добрих українців
були прем'єри і міністри
в США, Канаді, Ізраїлі і Росії.
Тому така і мова тут зайшла,
що серед нас таких ось шукачів
ростуть дбайливі господарі-керівники,
а не такі, я є тепер у «владі»,
які хочуть відібрати
і той зароблений грош
...і все в казну,
в якій розпорядником завжди –
то сестра, чи кум-сват...
і тому не дивно, що вона часто густо
є напівпорожня, або й пуста.

Однак добре є, що спромоглися
станок купити печатний,
а то геть нарід осиротили,
що Україна вся в боргах
і невидимих ембарго,
бо ніхто не хоче бачити Україну
заможною й багатою:
їм не потрібні конкуренти,
їм не потрібні продукти –
якісні й чисті,
Їм Україна лиш треба,
як придаток сировинний.
Вже майже все зупинили –
одна земля іще цвіте і їх вабить,
хоча і її мерклатифунди
досить скоро виснажать і кинуть...
і ті, хто там лишиться,
то подохнуть, як собаки...
Ось така політика «прогресивна» -
тільки не ясно для кого...

...Ах, вони прийшли з «союзу»,
але ж тут коріння їх
і тут вони зростали і ростуть,
то чого ж вони

за свій народ не дбають...,
бо вони ж Душею бідні,
то звідки ж знати їм
про царські порядки,
хоча завжди прагли
красти і вбивати.

То так, задля годиться,
квартири дозволили приватизувати,
бо побоялися виганяти,
або на продаж виставляти...,
а за компенсації тим,
хто трудом своїм
будував будиночки приватні
показав уряд дулі
при дверях закритих.
...дали і землю,
обрізавши ринки збуту,
лишивши їх дотацій
у виробництво сільське,
як це є у всьому світі –
і вже занедбану таку
хочуть собі забрати
вже через податки страшні,
чи за тридцять злотих...

Та де ж поділись акції
і на них прибутки
з діючих підприємств до сьогодні...?
Ах, шахти – дають іще вугілля на гора;
і пі, метал гартує в печах;
ав, не ловить гав, занедбав порядок
і в мішок згріба бурштин...;
а по завів народ у шок,
пропав і лад,
бо весь бюджет
держави працює на авторитет;
лісу вже нема,
та і винищувачів нема –
все шито крито,
мабуть, у банки потекло,
бо з Карпат уже Київ видно...
Хто їх совокупив
у той стартовий капітал,
який і дав змогу їм зрости
до акул у грошві,
яку геть на гаваї й кіпри завезли???
- Вони самі...

Вони самі й тепер
мінються постами між собою
і до тепер,
а у людей забрали усе до нитки
і пустили з торбами по світу...
Та буває серед них
і «стрілки-зустрічі» бувають,
де вони під виглядом закону
забирають статки у таких, як самі...
все наїстися не можуть...

А людині так мало треба,
щоб жити, щоб життю радіти...,
а так живуть в страху
і далі грабують собі подібних,
роблячи щити з нацгвардій.

Та з часом їх назвуть
іродами і іудами відкрито,
...хоча вони уже й тепер
є ними по змісту й суті.
Таких уже чимало розвелосся
за ці роки «вільної»
від українців України,
бо то все куми і їх куми...
і ми собою їх родили
в своїх надіях, мріях,
розгубленістю своєю
з вірою на «владу»,
а самі зростали у страху...,
то і тепер страх у нас є
і ми не міняємось самі,
щоб єднатись, щоб будувати
життя щасливе собі,
державі, світу...

А ми, щоб прославити
якості оці духовні,
які є у вас і нас,
напишемо все це в оду більшу,
а тому просимо ці адреси
в надії,
що ми усвідомимо єднання
на основі доброти, гідності і правди,
очистимо себе і країну рідну
від хапуг і злодіїв
саме в устремлінні
щастя мати
і любов плекати...

То шліте нам в інтернет
на сторінку «Світ Духовності»,
чи на пошту, ввівши заголовок: «адреса»,
бо листів іде тисячами з усього світу
і нам легше буде шукати листи ваші,
чи пишіть на сайт...
Пишіть історії свої життєві,
які ми разом у добірках і напишем,
як поради, як підказки,
як повчання усім,
щоб краще жилося українцям,
які у світі щастя свого шукають.

А ми вам дякуємо за дружбу й милосердя,
які ростуть у середовищі вашім,
за доброту з любові...!

Благодаруємо вас усіх
і всіх благ бажаєм,
що ви активністю своєю
є нам кожному у приклад.
Здоров'я вам міцного,

злагоди і миру у Душі,
в сім'ях і в житті в цілому,
бо не залишаться на стороні
ваші справи добрі
і Творець ці ваші устремління добрі
посіє в потомках ваших.
Не пропаде надарма ваша
ця тяжка праця,
бо добротою вона
повернеться до вас,
можливо, в інших іпостасях...
Щастя вам, любі друзі і доброти,
на всі життєві роки!!!

Г І М Н У К Р А Ї Н И

Живе народ України
В любові і щасті,
І в гніві й біді.
Живе й процвітає
Досягши просторів космічних
Й знаючий глибини душі

Україна, Україна,
Єдина родина
В народів сім'ї
Ти рівна і вільна.

Колос пшениці
Й лани буряків,
Надра вугільні
І стіни лісів...

Це все ти Україно!
І народ миролюбний,
і сміх дітвори,
що гідність леліє
й щаслива в роки.

Україна, Україна,
Родина єдина.
Серед рівних - ти рівна!
Серед вільних – ти вільна!

СИМВОЛИ ДЕРЖАВИ І КРАЇНИ, НАШОЇ УКРАЇНИ – ЇЇ ЛИЦЕ

Гімн є і, однозначно, має бути
для нації сакральним співом,
де є поєднання в цих словах
очікуваного й реального,
з'єднавши у собі
матеріальне із духовним,
бо це є те єдине,
що є потребою нації й народу,
держави і країни

для суспільного єднання.

Про саму зміну тексту
ведеться мова вже давно
і потреба в цьому явна
для тих змін на позитив
і виходу з негативу
у відображенні суті й змісту
людських відносин.

Гімн по призначенню
і суті має кликати народ
в устремлінні творчому
будувати життя вільне,
гідне і багате,
бо якщо слова у тексті
є наповненими плачем,
є слова, які заперечують собою
самі життя основи,
коли словами з гімну
ми не заявляємо миру,
а йдуть залякування,
поки що в думці,
когось вбивати
і водночас заявляти,
що політика державна
буде так вестися,
що нарід України
й далі жити буде
між ворогами.

А гімн, та ще й державний,
не весільний, чи базарний,
має нести країнам світу
миролюбність у заяві
цій дипломатичній,
де кожне слово слід,
виписати так,
як вимагає діловодчий документ:
згідно міжнародних прав й свобод,
логіки і здорового глузду,
з дотриманням мудрості людської,
а не тих речей віртуальних,
де море й доля
ніби то сміятися може.

Та й про життя нації
заявлене зовсім непристойне –
нема ідей творчих, будівничих,
а заявлена одержимість:
панувати й славу здобувати.
Ох, ніхто з таким сусідом,
гульвісою по суті,
не забажає жити,
який зопалу кричить,
що завтра встане
від Сяну до Дону
на бійню криваву...

То тут питаємо усіх:
що це ми усі

маємо битися самі із собою.
«Бий своїх, щоб чужий боявся»,
то де тут те начало Духа,
то де ж тут життю порадіти,
то де ж і коли діточок родити,
коли хату будувати,
коли й ріллю піднімати,
коли вугілля добувати,
ліс й пшеницю ростити?

Душу леліяти ми маємо життям щасливим
і життя продовжувати ми маємо дітьми,
бо коли положимо тіла
і Душеньки погубимо по світу,
то хіба ж це не срамота,
то хіба ж нема у людства
досвіду і способів хороших,
щоб жити в мирі і злагоді
між собою і з усіма.

Та й до козаччини немає вороття,
коли Україна ракети робить,
щоб до Марсу й далі
сім'ями літати.
Бо повертаючи політику отак
і все назад,
то тут повчання відоме є,
що той, хто за плугом йде,
озираючись назад,
ріллі рівно не проведе;
пройди в кінець і подивись,
вернись, якщо потреба є –
поправ чи виправ
і далі справу добру зачинай.

Не може слава й воля вмерти,
бо це енергій невмирущі
і ними наповнене усе живе,
і вони присутні на Землі вічно,
та й життя гідне, мирне
ширить славу добру,
а не тільки войовничі вбивчі дії,
то із цих двох виборів людині
притаманно вибирати працю
і ту по силі й фаху.

Тому гімн, герб і прапор
є носіями символів народу,
які відображають духовні якості його
і ті реалії, що є сьогодні,
і те, до чого цей народ прийде.
Прапор хороший для України,
а герба слід міняти,
та ще й терміново
і цьому є нагода,
що затвердити гербом держави треба –
великий герб і тих символів нових,
які описані у гімні.

Не може тризуб бути
вилами із загостреними кінцями,

як символ зброї,
як готовність до війни,
як той воїн, що тримає її,
а коли ж країна буде будувати,
коли буде вчитись, чи орати???

Бо саме враження таке
закладене символом оцим,
коли на нас дивляться з екранів,
коли приїде якийсь турист
і побачить, що із хати,
чи на Хрещатик
людина виходить з автоматом.
Чи замість трактора у дворі
стоять танки і гармати...
То саме тому на гербі має бути
пшеничний колос стиглий,
прапор жовто блакитний,
дуб поважний, мудрий,
сонце і вода Дніпра,
як наповнення життя.

Ми згідні з багатьма,
що гімн, герб і прапор,
відображають духовний стан народу,
відображають і ті порядки,
які закладені у відносини людські -
їх керівництвом і державою.
Однак держава і країна
на місці не стоїть
і всі хочуть змін позитивних,
то найперше заявімо
про наміри свої й устремління
у символах держави і країни.

ДИТИНА В ЩАСТІ

Запрошуємо усіх батьків,
молодих і сивочолих,
особливо мам, бабусь,
бо так усе реально
їм суспільство поклало
на їх інтуїцію й чутливість
цю відповідальність не просту
у вмінні радість засівати
в маленькому естві.
А якщо долучаються до цього
татусі і дідусі,
то тут усе сімейство
живе у стані блага
і є творцем щастя.

І ми за те,
щоб дітей щасливими ростили
саме ті,
хто вміє,
хто талант до цього має,
а інші теж біля них
навчатись можуть

премудростей оцих.
То починаймо вже свідомо,
або як мету життя свого
вчитися самим із цієї миті
дитину щасливою ростити.

Так, Творець заклав чимало
задатків і талантів у дитину,
а ми, батьки,
у прагматичному житті
їх хочем прилаштувати
для себе,
чи для них
і робимо усе,
щоб, нібито, пристосувати
до різних життєвих ситуацій –
і тоді у нас одна мета:
щоб живі були
й багаті...

А хто ж навчить їх
долю, щастя,
отримані у Бога,
розвинути й утвердити,
щоб це була основа
дитині, як людині
на весь вік її життєвий???

Батьки – тати й мами!

Вчені світу твердять,
що стан здоров'я кожної людини
процентів на вісімдесят
є основою людського щастя.

Може й так,
але це лиш ті,
можуть стверджувати при житті,
хто хворіє тілом,
чи ослаб зовсім Духом.

Так, здоров'я – це життя основа,
так, - це щастя,
яке маємо ми
бережно нести
у всіх роках життєвих.

А щоб закласти
у дитячу поведінку,
щоб навчити й залишити
в її умі і діях
той стан Душі,
який ми назвали щастям,
то тут батькам
учитись треба,
щоб дитина
щасливою зросла.

То тут батькам потрібно знати,
то тут батькам терпіння треба мати
і ліпити, і творити
у своїй дитині
ті крупиці-каплі,
що формують оцей стан,

як стан радості і щастя.

А стан такий мати ...,
то це думати у позитиві,
то це і спілкування мудре
і дії гідні й справедливі,
як і весь ритм життя
легкий, приємний
з усмішкою і радістю
приймати все, як є,
то це й навчає дитину кожную
любити начало творче
і себе,
ближнього й далекого від нас
пізнавати всіх з любов'ю
і так життя приймати,
рости, цвісти
і плід такий
по собі лишати.

Тоді ми можемо сказати,
що гідно і щасливо прожили,
як тато й мати,
як сім'я й суспільство
при здоров'ї і благодаті,
в гармонії з усім.
То щастя Вам у всьому всім!

* * *

Вчимося спостерігати за дітьми:
у якій саме грі
вони є творять,
у що направлена енергія у них,
від чого вони
задоволені в собі,
то ось тут би нам, батькам
дітям не мішати,
а постаратись допомогати
підлаштовувати спеціально
ситуації такі,
щоб і ми опинилися у грі,
щоб дитина все частіше
могла займатись
цими видами гри,
чи творінням в ділах її,
чи то у спілкуванні
на її приємні теми,
чи то вміти вислухати
її болі і страждання,
чи то навчитись підтримати дитину
у її планах мріях,
чи то коротко і однозначно сказати: ні
на її прояви у негативі,
чи то просто мовчки посидіти,
або наблизити цю гру дитячу
до нашої роботи,
щоб ми були у полі зору

і вона тішила наше око, Душу
своєю тихою грою.
Бо саме в спокої,
саме без тривоги і сліз
дитина в грі
говорить із Творцем.
І хай оце все
складається природньо
без утисків,
як продовження гри,
бо в житті є злагода і спокій,
але бувають й бурі,
з яких ми маємо навчитись,
пізнавши суть проблеми:
що ж створило ситуацію оцю,
що стривожило дитину –
і цим формуватимемо по каплі
міцну психіку дитини,
що є для мудрості основа.
Тоді її не похитнуть життєві бурі
і дитина із любові
у роках дорослих
завжди зробить
мудрі дії
і це нам, батькам,
старим і кволим
додасть сили
у радості за себе
і за них щасливих
спокійно вік дожити.

Якщо ми не долучаємося
до вирощування у дитини
задоволення в творінні,
до пізнавання радості в житті,
то цим ми утверджуємо її
у відсутності нашої любові.
Тоді ця радість затихає,
стискається в комок,
є плач, образа...,
які формують відносини сухі
між батьками і дітьми.

Така дитина завжди дратівлива
і жадібна росте,
бо у неї помста вже дозріла
на відсутність зерен теплоти,
не отриманих до часу
від мами-тата
і тоді
вона теж у житті
нікому і нічого не хоче віддавати:
речі і любов, теплоту і радість,
навіть своїм уже сивим батькам,
то так і своїм маленьким дітям,
бо ми їм того не дали, чи не додали
у роки дитячі.

Тому дитина досить часто

через відсутність доброти
не може пізнавати
радість у житті,
не може і творити оцю радість,
бо ми, батьки,
її не росли у Душі дитячій.

І саме тому
дитина кожна
відчуває гіркоту
від втраченої любові, ласки
і це проявляється у її діях,
бо вона у певний час
свого дитинства
почина активно їсти
і хотіти без упину,
навіть на шкоду тілу,
все солодке.

Перевірймо себе –
даймо дитині те
батьківське тепло,
ту любов і ласку
обережно, вміло і у міру,
хоча міра тут
чутлива досить,
щоб ці дії не були
опікою у всьому,
щоб дитина від дій таких
не втомлювалася
і не взяла за звичку
за правило життя
отаку опіку щільну.
Ось тоді в дитини
й пропаде такий,
зовсім не здоровий
потяг до солодкого
і відійде в Душі й умі
та гіркота на все
і дитяче ество зацвіте.

У житті дитина кожна
в діях і сприйнятті досить різна,
тому способів і методів
у батьків має бути у запас
і особливо розвинута чутливість,
щоб ми могли чути,
могли відчувати
нам споріднену Душу,
нам, дароване Творцем,
оце мале дитя,
щоб воно пізнало
всю радість свого буття,
то батькам завжди
буде приємно і у радість.

Ось так людина,
доросла і свідомо,
може навчатися
творити радість і доброту

у житті своєму,
і в просторі,
що навколо є,
то цим ми благо шлемо
у Всесвіт великий
і ми з Отцем-Творцем
самі творцями є.

Бо слово «благо»,
слово «щастя»,
що народжується із нас
є приємністю відчувати
задоволення від дій своїх
і приємністю бачити у всіх
хороші справи й позитив,
творимі ними.
Тобто, приємність містить
суть і зміст прийняття
радості життя
усім єством в собі й навколо.
Тому слово «радість»
і стан радості в основі
має стільки слів подібних
по суті й змісту,
що й не описати ці
якості духовні всі,
які в людині є
у слові цьому,
яким обумовили ми
відчуття свої і прояви зримі;
що й не описати
стан РА-дості людської,
як і стан любові,
як і стан доброти, як і стан творчості
у людині і в дитині.

Бо і у батьків щасливих
виростають щасливі діти,
бо усі ми знаємо уже,
що діти вчаться
доброго і плохого
в поведінці тата й мами,
а там у друзів
в садочку і у дворі –
і так далі, як і ми,
усе життя вчимося
щасливими бути.

А щастя ми приносимо з собою,
з часу зачаття,
а в дитинстві ми губимо його
і в цьому «допомагають» інші,
а потім знову починаємо збирати
крупинками малими
щомиті і щоднини.
І тільки кожного із нас
щасливим робить те,
коли ми збираємо в себе,
в свої слова і дії,

коли ми від цих знань,
від розуміння і свідомо
цією радістю живемо.

То доповнення оце
зовсім тут не випадкове,
бо навіть і навички практичні
діти отримують, перш за все,
у батьків своїх рідних.
А для прикладу цього
ситуацію сімейну розглянемо.
Коли в сім'ї багатій
діти ні в чому не мають нестачі
і вони тут можливість мають
від відсутності харчів потерпати,
як і у відсутності ванни,
та й вони ж бачать
у діях щедрих
своїх батьків рідних,
то це і є
середовище оте,
де ум дитячий може
у життя своє
вносити такі ж риси
і вони мають тут шанси
бути задоволеними життям,
і порадіти за себе
й таких добрих батьків.
А не те, що в сім'ї бідній:
нужда й проблеми є постійні,
нарікання на себе і інших,
то у цьому котлі гіркому
виростають й діти
з гіркотою у житті.

І інший приклад із життя,
коли мале дитя
любить побавитися у ванні,
то виділяймо й ми для цього
частину часу свого,
бо дитина любить,
вона воді радіє,
а це щасливий стан в дитини.
То даваймо їм таку можливість –
бути в стані щастя довше.
Хай лишаються у нього,
хоча і несвідомо, хвилини радості такої,
то ці зерна зростуть до любові,
бо і наша така поведінка
укріпить дитячий ум
у її правильності дій,
та ще й очищувальна дія води,
то тут тільки свідчення одне,
що ми допомогли
любові у дитині рости.
І цей стан щастя
буде у дитини
на все життя

фундаментом міцним.

* * *

Ці повчання
зібрані віками
лиш тоді ростуть
межи людьми,
коли вони є у них,
можливо, десь глибоко,
а ми, батьки,
теж хочемо навчитись самі
умінню щастя,
його приймати й віддавати,
бо це є творіння щастя
і воно нам дає
ці відчуття прекрасні,
бо і ми щасливі з того,
коли ми бачимо своїх дітей,
усіх людей
щасливими і добрими.

Тому то роль батьків така велика
у процесі цьому
самим щасливими бути,
бо це відчувають діти,
та і повірмо, і знаймо,
що коли нам вдається
бачити чадо в радості земній,
то і ми щасливі з цього,
бо це є процес двохсторонній,
а якщо сказати чесно,
то дія радості зі свого стану
подібна на дію сонця.
Тому радіймо,
тому щасливі будьмо
в думках, словах і діях
і ми, батьки,
і ми,
як Божая дитина.

Щаслива в нас дитина,
то щаслива й мати
і цьому радіє тато,
то знаймо й ми тепер,
як дітей до щастя приучати,
бо не так багато для цього треба:
чи то ума й затрат матеріальних.

Хоча виростити дитину
до стану дорослої людини,
то це є не з легкого творіння,
бо це потребує велику кількість усього,
бо в дитину тати й мами
завжди вкладають себе всього,
допоки вони тілом не відходять
зі світу цього.

Бо це і є їх основне творіння,
бо це і є їх слід,
який вони лишають на Землі

Творцю уже по собі.
Бо звідти вони прийшли
енергіями Духа в тіло.
Енергіями ми і є чутливі
до свого стану щастя.

І щастя є вершина
у кожному житті,
і в щасті ми маємо прийти
до фінішу життя у тілі,
бо ці енергії щасливі
ми залишаємо завжди
нащадкам нашим
і це є енергії ті,
які формують уже їх долі.

То ці слова і ці повчання
все таки мають підґрунтя те,
в яких ми маємо навчатись
допомогати і творити
долю й щастя
у дитині кожній.

Тоді оці знання,
професію оцю
вони вже понесуть
діточкам своїм.

А наяву ми сприймаємо щастя
як реальну річ,
коли ми радість маємо у всьому,
коли наші дії в позитиві
і від цього ми літять готові.
То це і є той стан людини,
коли вона жити хоче вічно.

В щасливу життєву путь
наші любі друзі,
щоб у цій дорозі
Ви мали радість з усього,
щоб дарувати навчились благо,
щоб мудрість була
у кожній нашій дії...

А пишемо ми слова оці
відкрито і публічно,
бо для цього ми дозріли
і в цьому є потреба
нашого Отця-Творця
і наша свідома участь.

ВІЙНА І ДІТИ

Діти в грі
не хочуть бути вбиті,
бо вони бажають жити,
але гру навчили ми, батьки, -
щоб жити...

А як жити,
який зразок життя
і хто буде вчити
культури нашого буття???

А так ЗМІ, батьки
навчають легше жити,
то для цього, нібито,
потрібно обманути, вкрати,
або когось убити...

Тому не навчаймо
діточок вбивати
собі подібних
і навіть тих,
що є братами меншими.

Бо Бог, Земля, Природа
дає удосталь усього,
щоб кожному жити при потребах,
а інше в здобуванні
при мокрому чолі,
або обманом, вбивством...

То вибір кожного із нас –
за нами, батьками:
кого ми готовимо в життя –
начало творче в світі,
чи вирощуємо убивць?

Тому навчаймось жити в мирі,
але ніяк не у війні...

Бо їх джерело збирається життями
і лиш людина здатна
свідомо розуміти
всю суть гніву і злоби –
що на нас наступали велично
і роздавлювали в грі
без потреби і причини,
а це збережено у кармі,
у матриці людській
і тому наші гнів, злоба
є в проявах людини,
але вона
може розуміти це
і відпустити безповоротно,
насолоджуючись радістю життя.

Тому знаймо всі,
що людина здатна відійти
від умов, причин війни,
зрозумівши покликання своє.

Тому й просимо батьків:
не навчаймо убивати,
а навчаймо розуміти
той дитячий гнів, образу,
з якими вони приходять в світ,
щоб разом зрозуміти
Божий путь,
що можна людству жити
і без війни,
і тих ситуацій у житті,
які їй подібні.

Сварка у сім'ї,
то це є стрес дитині.
Сварки, бійки у сусіда,

то є чутливість небезпеки поряд.
Війна у світі,
то є тривога...,
а коли війна в країні,
то є біда усім
і тим паче для дитини.
То є руйнації, каліки,
то є горе і страждання,
то є сльози в матерів,
чи жони- вдови,
то є сироти,
обділені у війні
і після неї
у батьківським теплі...,
то є злам психіки в дитині,
то є й такі, що обділені в їді,
а є й такі, що не в змозі
купить дитині штанці святкові.

А то є все оце,
про що ми і писали.
Бо ми дітей не вчимо
і нас не вчили,
починаючи з Адама,
а тепер ми маємо розуміти,
що настав час вчитись жити...

Не все піде відразу,
але це має бути
для всього людства на Землі
найпершою турботою,
бо спокій мир, злагода
у життя ведуть милосердя,
милість і доброту –
і знайдеться той,
хто навіть у жару
поділиться водою,
поділиться і їдою,
чи подасть пальто
у велику стужу...
А дитина ще ж мала
і вона не часто може зрозуміти
оці хитрощі людські,
оці осуди Петрикового батька,
що він жебрак і ледащо...,
а він же завжди дасть
два цукерочки для мене,
в нього руки теплі
і сам привітний,
і свого Іваська
кожен раз
погладить по голівці...

І таких прикладів багато,
а чи часто ми можемо сказати
самі собі:
чи знаємо ми, батьки,
чим живуть наші діти,
які потреби в них,

які надії, мрії...,
бо це ж основне творіння їх
аж до повноліття,
щоб пустити в світ,
щоб кожен спромігся
щиро дати Богу звіт,
що пустив гідне
чадо в світ,
давши орієнтир в уми,
як потрібно жити на Землі.

Тому для дитини дико,
тому вона не може до кінця
зрозуміти дії всіх дорослих
і настанови Творця-Отця...
Не може зрозуміти
своїх тривог
і з-за розбіжностей
людських відносин,
коли говорять одне,
а на ділі чинять зле...

Чого й за що
дорослі люди убивають
одне одного в житті,
бо навіть і дорослі
не знають самі
і оправдати теж не в змозі
такі свої дії:
заради чого ось так просто
людина людину убиває ???????

Хіба у цьому є для нас
якась життєвая потреба
і хіба нема
інших способів вирішити
визрівший конфлікт
дорослим дядям й тьотям...

І тому вбивство людини,
як і будь чого живого
є великий ГРІХ,
бо інші лихії дії
можна помилкою назвати
і їх можна вправляти,
а для цього людина має совість
і для цього у неї завжди є
можливості чималі...

Бо просто зорати поле,
просто діточок ростити,
чудово у сім'ї любов леліяти,
чи кмітливим бути у житті,
або шанобливим у відносинах з людьми...,
але ГРІХ великий
людство чинить на Землі,
коли у своїх діях
доходить до війни.

Досить страшна травма
є війна для дитячої Душі,
хоча і це її родова карма,

але ж й ми
до людини Душею доросли,
щоб її мінять свідомо.

А злам психіки дитини,
який умом її непояснимий –
за що ж вбивають чи калічать
дитині тата...
і чого так гірко плаче мама...?
А дитині важко,
ох як важко зрозуміти
своє сирітство змалку...

Не зрозуміти йому,
бо Душа страждає,
ум прийнять не може
статус прихований сирітський
в спілкуванні із дітьми в садку,
школі, дворі і далі,
коли дитина відчуває
відсутність захисника у правді,
відсутність підтримки тата й мами;
коли не одна
гірка сльоза
вितече із ока сиротини...,
бо цей статус є другорядним
у людській спільноті.

За що загинув тато, мама?
Задля чого воювали вони,
лишаючи дитину сиротиною,
лишивши дітям статус
другосортної людини
у тих дрібничках
з яких складається життя,
у тих ситуаціях визначальних,
де вкрай необхідна для дитини
татава чи мамина рука.

І не зовсім добре є,
коли живими
вертаються батьки з війни,
бо тата й маму теж
зламала все ж війна.

Тому в них,
як і в країні
життя кращим все ж не стало,
а чутливість до справедливості зросла
і тому тато-мама
такі вразливі
на той обман і кпини,
якими все ж наповнене
їх і наше спільне життя.

Та ще й страшно те,
що наші діти часто
не із волі власної
споглядають за істериками,
п'янками і бійками,
які виникають все ж
по тій же причині,

яку залишила у них війна...

Війна продовжується в їх умах,
в їх тілах і Душах,
у цих проявах її
в середовищі сім'ї,
де можуть такі батьки
показати все ж відкрито
свою незгоду, гнів...,
а потерпають часто діти,
бо вони є свідками,
а досить часто
суб'єктами і об'єктами подразнень
невирішуваних питань
сімейних і особистих
у їх батьків рідних.

Чого ми дорослі
і всі такі вумні
так відсторонено відносимося
до джерел війни
і самої її,
думаючи що туди
поспішають усі злі,
і війна вирішить проблеми всі суспільні.
НІ !!!

Злом зла не знищимо ніколи,
бо тільки доброта, прощення й милість
погамувати можуть несправедливість
і тому тут не політика державна треба,
бо й вона твориться така,
якими ми і є сьогодні...

Подумаймо тепер:
для чого ми
сиротами робим
таких батьків,
бо і вони ж відчули
статус оцей сирітський
у рідній Батьківщині?

Для чого ми
майже всі
збільшуємо кількість
серед людей сиріт,
бо людина вже не є
тварина стадна по природі,
а по усвідомленню своєму –
то це ж особистість в колективі
і має здатність спілкуватись,
і має здатність свідомо робити вибір,
і цим вона живе віки,
і цим несе життя на Землі.

А сирітська доля,
то є обділене,
голодне і босеє життя;
то є опльована гідність;
то є джерела гніву і злоби,
які можуть при нагоді
використати політики такі,

які війну за матінку вважають,
а для сиротини суть війна,
то мачуха лиха,
то та у них держава,
якої вони й по суті гідні
яка й обманула їх
у їх мріях, планах і надіях
на життя щасливе.

Почнімо всі із цієї миті
одне одного любити,
починаючи з простого:
творчо працювати,
добротою простір засівати,
діточок любити,
бо із цього твориться життя щасливе,
бо життя у радості і є
умінням культурно жити.

МИ НЕ ХОЧЕМО ВІЙНИ...

Ми не хочемо війни,
але ж ми її «творці».
І «творитися» почина вона
з обману жінки-чоловіка,
продовжуючись в гніві і зlobі
за себе і за інших
на кухні, на роботі,
на зупинці і в трамваї
із слів наших лихих
вчиняються потім бійки...,
а там і війни
з такими ж, як і ми
людьми...,
з яких багато є сини,
батьки і дідусі...

У кожного із нас від війни
свій біль і гнів,
своя надія, мрія
і своє сприйняття
зла й добра,
своє горе й втрати.
І по різному ми багаті й бідні,
і кожен хоче краще жити –
в радості і в мирі,
у достатках від потреби,
бо не так багато нам і треба:
щоб на Душі був спокій,
в справах злагода і мир,
у відносинах сім'ї був лад
і там зерна радості зростали,
щоб із дому на вулицю й роботу
ми радість цю несли
у позитиві, в устремлінні творити,
а для цього нам усім
так любов потрібна.

То леліймо її ростки, стебельця, зерна
для засіву на кожну мить і день життя,
щоб ми пізнавали її в радості земній,
щоб діти не плакали і не страждали,
бо любов і мир – це Всесвіту управа,
які порушує бездумная людина,
яка хоче грошей, речей багато,
яка хоче в когось силу,
хліб, дітей забрати,
яка хоче керувати,
наплodжуючи страх, покору,
гнів, образу,
які отруюють кожну Душу,
яка в умі людському шукає допомогу,
бажаючи достукатися до нього,
шукаючи антиотруту –
і все ж бажає всіма фібрами єства,
щоб вижити, щоб жити...

А гроші й «влада» -
ось той кагал суспільний,
який прагне в пристрасті своїй,
як людина з політичним німбом,
плодити все погане і в негативі,
не відаючи й того,
що самі ж такими ми теж і є:
бідними Душею і такими,
що всі померти можуть
в цьому хаосі-війні.

Якщо в середовищі людському є гнів
і інші прояви негативу,
то скільки б ми не говорили
про Бога, мир і лад,
то війна вибухає від емоцій, дій,
як реакція суспільства
на несправедливість
дій керівників до свого народу,
як реакція людей,
коли «так звана влада»
відноситься до них,
як до голодної скотини:
їсти не дає, захисту нема,
нема газу, вугілля й дров,
а тарифи і накрутки
скрізь і у всьому такі,
що жити гідно вже не можна,
а не те,
щоб на чорний день копійку скласти,
та запрягають у шлею суспільну
і змушують тягти, влачить
цю гарбу державну...

...поах, авпі
і багато ще таких,
які не хочуть закінчення війни
задля грабежу-наживи...
Однак, реально в їх руках
встановити мир і лад

на теренах країни.
Хоча війна не перебирає серед людей злих,
вишукуючи людей, зло плодящих:
хто більше, чи менше зло у світ приніс,
бо не кількість зміцнює їх лави,
а участь зі всіма і кагалом.

Але, коли ми бачимо смерть чужу,
коли осколок, куля
просвищуть понад вухом,
чи десь ввіпнуться в тіло,
то лиш тоді зникає,
неначе, покривало з очей
і ті словопотоки хвалебні
і патріот-пісні,
а ми...
починаємо думки свої
класти у слова:
«Господи, спаси нас від війни,
від бідності і зла;
спаси нас, спаси рідню нашу,
друзів і ближніх всіх спаси,
дітей від сирітства спаси,
щоб рід людський не перевівся,
бо і по ту сторону протистояння
такі ж нам брати
по крові й духу перед Творцем,
а ми лиш просити станем
здоров'я трошки,
хліба і до хліба від потреби жити.
Злучи нас в пари милі,
де діти будуть в радість всій родині
і кожна праця на шляху життя
нам примножуватиме достаток і буття».

А війна сміється, вона не хоче чути
цих слів і молитви оцієї,
бо вона не знає їх,
і вона далека від їх суті,
бо всіх з'єднала ненависть і зло,
вони кров бачили усі,
і ми всі хочемо напиться крові
...і все чужої.

Все потонуло добре – все...,
що було хорошого в людині,
все потонуло в гніві проти всіх:
ворогів, керівників, світу й Бога.
Війна порушила ритм життя,
спокій будівництва,
змінила зміст книжок,
бо то були романи з милом,
чи книги, що мудрості навчали,
а так прилавок в магазині,
полиці в бібліотеках
досить сильно зарясніли
книгами про війну
і героїзм бездушний,
ніби, віддаючи дань лихій моді,

які через рядок закликали
брати зброю і вбивати...,
забуваючи, що життя – то є Бог,
але й Бога вони в чаді
готові убивати у відчаї оцім
одного за одним
і самі готові покинуть світ у злобі,
бо війна покращень не приносить,
а тільки трупи і калік по домівках
тихенько так розвозить,
де далі зло в родинах і на зовні
ширяться невдоволення на всіх,
і на керівників отих,
яких ми самі є в проекції...

Ламаються долі людські,
ламаються і сім'ї,
бо руйнуються ідеї об'єднавчі
у всіх народів на Землі
і Душі матерів черствіють,
голови яких передчасно посивіли,
і Душі тих зруйнованими є,
які тисячами вже вбиті.
А живі, а живі просять миру,
бо всім не хочеться війни...,
і всі вже хочуть,
щоб висохла згорьована дитяча сльоза,
бо то ангели небесні ними плачуть
за батьками і дідами,
і за тими нещастями і печалями,
з якими ходять мами...

Кому ж ми заважаємо жити,
а чи життя ось так віддавати?
Навіть не відаючи за що і за кого?
А чи ж винні скажуть, хоча б в собі,
що каятись готові
і через роки війни...
вони... шукали все собі «щастя».
То хіба так шукають щастя,
а якщо й в грошах потреба є,
то все це є у творчій праці,
але ніяк не у війні...

Бо життя на місці не стоїть
і забути все ж не можна
того, що вбив, чи слово грубе
комусь із злоби все ж сказав...,
то знаймо, що не завжди так буде,
бо у житті за все лихе
приходиться платити,
якщо не зараз,
то в життях онуків...

Хто зможе все це зупинити?
Ми самі...
То вставаймо до молитви й праці
і давайте забудемо осуду слова
і весь інший думковий словоблуд,
очищаючи терени проживання

цього Едемського саду на Землі
від помилок в минулому,
які зросли у пристрастях наших,
бо саме з них
починалися і починаються завжди
всі війни на Землі.

А війни йдуть і йдуть,
то там , то тут...

Нема життя
і горе нам...

Війна сміялась і сміється
своїм істеричним сміхом,
вона міцніла злом
у вбивчих діях цих людей,
які мечем, вогнем
готові батька вбити...
вбивають і дитину –
і не штиком,
а своїм гнівом, злом,
ремінцем і кулаком
в стані пісні бойової
від горілки гіркої,
що є пеклом для сім'ї,
бо у їх естві, у їх умі
продовжуються бої...
і далі ніж за крок,
то вже є всі вороги
і їх вбивати слід,
та так, щоб сліду не осталося...

То схаменілось люди всі,
бо все це діється на очах у нас
і ми всі варимось у цьому
продовженні війни
і людей в країні вже досить мало:
одні поїхали у скруті
добувати харчі собі і дітям,
а багато без роботи,
чи зовсім вже спились
і тільки часто видно на дорозі тих,
хто ходить в камуфляжі –
війна вже скрізь...

Схаменілось люди добрі і не зовсім,
поки іще не пізно,
поки ми ще можемо щодня
на своїй дорозі нашого життя
собі подібну істоту зустрічати.

Ось так ця безглузда війна
забирає життя в людей,
заради амбіцій політичних,
чи вигод матеріальних
людей тих,
хто при керівництві,
а ті, які полягли –
лишили все, що мали,
залишили й те, що не добудували,
залишились проекти ті,

які реалізувати ще збирались:
і ту сім'ю, і радість в ній,
і сміх дитини,
і радий виліт рук дружини,
яка чекала легіня свого,
який ніс додому
свою щоденну втому,
що ніс сюди нові
мрії і надії...

* * *

Війна, то горе і біда,
то загублені життя,
бо не тільки чоловіки
гинуть на війні,
а ще більш у ній втрачають
наші жінки
і тому у війні
обличчя жінки є завжди.

Не можемо ми й не сказати,
що страждають все таки всі:
і та недоглянута скотина,
і той неприбраний садок...

* * *

Бо кожен, хто родився,
той помре
і добре те є,
коли природньо і по віку;
трохи кепсько тій людині,
коли вона вмирає від хвороб,
бо це свідчить лиш одне,
що людина у житті
зробила помилок чимало,
а ума все ж досить мало,
щоб очистити життя своє
молитвами і ділами
в роки хвороб,
бо вони діагноз вірний
страждань Душі і тіла.

Погано і погано оте є,
коли нас Душа лишає
в передчасі життя земного –
коли нас вбивають,
або ми вбиваємо собі подібних,
бо це крок людини
у життях назад,
у ті муки і страждання,
допоки не вимолимо їх
словами і ділами
у Творця прощення,
прощення в усіх...

Тому війна і є велике лихо,
яке собою забирає
життя бездумно,
забирає хліб, штани...,

і тому суспільство так часто
приходить в стан війни,
бо не прощає,
бо любові не леліє,
щастя не буде
і добротою свій шлях
земний не торує...,
а так знову й знов
зло збирає у роках
визначену кількість у собі,
і знову ворожнеча явна,
і знову війна і вбивства...
А чого...???

Ніхто не хоче в домі сварки,
ніхто не хоче жити рядом
із сусідом злим,
ніхто не хоче вже війни...
А чи подумали ми,
чого ми причетні,
чого знаходимось самі
в середовищі війни...???

Так, це не випадково.
Так, це підказка нам,
що ми маємо мінятись самі
в кращу сторону у всьому:
бути чесним, справедливим,
бути добрим й милим,
у відносинах до всіх
шанувати їх інтереси життєві
і в кінець маємо зрозуміти,
що будь який негатив
має нами розглядатись
умом свідомо й мудро;
де ми схибили з путі,
яким ідем життями
і у цьому житті
маємо помилки виправляти,
які ми й робимо тепер,
ось тут серед всіх живучи.

Життя наше рветься
у відносинах людських,
неначе павутина – легко
і море болю і біди
у просторі летить,
яке і інших теж калічить,
а в декого й життя бере...

Та і Земля, і Космос
від болю стогне
і закриває нас таких
від інших у Всесвіті оцім
хмарами густими...

А Творець просить каяття,
просить люд до молитви йти,
та люд німий і в глупоті є гордим
і не чує Його слів,
не чує і не читає цих,

хоча усі вже кровоточать,
усі відмовляються від чистої води,
а все крові,
крові напитись хочуть...

Усе сплелося воєдино
і возлягло на плечі нам,
та то ми сплячі,
хоча і йдем...
прозріваймо і побачмо,
що ми іще й іще
сприймаємо вороже
якості духовні...

Хоча де є вигода,
то ми говоримо про Бога,
як про буденщину якусь,
не бажаючи розуміти,
що кожен з нас
має свою Душеньку відкрити
для Отця-Творця...

Хоча прийшла пора,
що самому слід учитись
бачити, відчути Його в собі,
бо ми в житті заплуталися так...
у своїх помилках
і в пристрасті своїй,
чогось їх бачимо часто
тільки в інших,
але не в собі,
продовжуючи страждати,
дивитись холодно
і відсторонено на негаразди,
сприймаючи болі у собі,
як помилки чийсь,
що це керівництво у нас таке
і що весь світ постав проти нас...

...а слів, а слів прощення
не зронимо з себе,
які зцілювати здатні,
які рани душевні омивають...

...а очі такі сумні,
...у більшості сумні,
...голови опущені долі,
неначе, доживаєм ми ті миті,
які так стрімко нас женуть.

Та то ми
погодилися самі
зайти у той енергетичний потік,
яким свиняче стадо
до знаменитої прірви пруть...

Чого ж ми цього не помічаєм,
чого у розпачі таким
не шукаємо розради
у матінці Природі,
не шукаємо слів молитви до Творця,
не долучаємося в цей час тривоги
до справ добродіяльних,

коли нам в потилицю вже дише
чорна полоса невдач...,
тоді ми Бога просимо,
щоб дав нам смерть.

Хіба ж так соромно і страшно
звернутись словом у молитві
до всіх, до Отця-Творця тихенько,
а потім голосніше,
заявити всім,
що жити хочемо,
що ми не хочемо війни,
ані горя, ані смутку.

Життя вже рветься, наче нитка
і море горя кожен час
у просторі іде...
Земля від болю стогне –
молитви просить...
А слів нема... -
мовчить людина...

Слова то є –
та їх не чути...
розтоптана Душа людська,
розруха повна в серці і ділах,
вогонь злості руйнує нас...,
а слів іще нема
і дій нема...

Хоча, як ворухнути хорошим словом
бесіду будь яку,
то є думки хороші
і появляється піднесеність,
яку видно на лиці
і міміці людській,
а ще більше у відчуттях –
летіти хочем...

То хай не помирає в нас довіра,
хай не засохнуть слова подяки,
хай знову відродиться мрія,
і з'явиться надія...
...і слово заспіває,
як музика життя.

Хай слово в нашій мові
началом творчим буде:
згадаймо про Отця-Творця
і зацвітуть сади весни
в серцях у нас...
і знаймо всі,
що життя не лише слова...

І, ніби, всі...
ми знаємо усі,
що все земне гние,
вмирає і зникає:
машини іржавіють,
хатина хилиться на бік,
батьки, сусіди відходять в тлін;
ідеали і ідеї змінюються в нас
і ми нові їх шукаєм

у життя свої;
знання відкриваються нові
людині у полегшенні
нош життєвих,
але поряд з тим
люди в злі
технології нові
застосовують для війни,
виготовляючи нову зброю...
і нема цьому кінця-краю...

Не міняються тільки у житті,
у всьому живому,
в тому числі,
в суспільстві людському
духовні якості прості:
добро і милість,
милосердя й справедливість,
доброта й життєва радість,
любов і істина свята,
і ми їх звемо Богом...,
то ця істина свята і нерушима
вічністю своєю
в енергіях святого Духа...

Ось це і має бути
сенсом життя всього,
бо все інше є лишень
засобами на шляху цьому,
яким йдемо ми до Творця,
бо війна, то є прірва,
то є погубство Душ,
тіл, життів...,
це є і ті уми злі,
покалічені війною.

Тому кажемо усім:
ми не хочемо війни...
і починаймо вчитись жити так,
щоб не вбивати інших,
а навчаймось жити
в радості і доброті –
і цього діток своїх навчаймо,
то Благодать запанує на Землі ...

Хоча залишимо тут
повчання маленьке:
не чіпляймося за матеріальне,
не чіпляймося за окремі якості духовні,
і не робімо богів з них,
а себе рабами їх,
то тоді страху не буде
у житті в цілому...
І у всьому покладімося вовік
на свої усвідомлені дії,
на чуття Отця-Творця,
бо їх джерела є творящими,
і є незнищенністю земною,
і не є вони руйнівні
і не караючі самі в собі...

* * *

Ось уже тепло
нам сонце посилає,
голубінь небес вітає,
у серці весна вже грає,
анемона усміхається усім,
вилізши з листя прілого –
та все ж жива і жити хоче
з нами і зі всім...

А ми, люди, все втомлені такі:
від війни в собі,
то вийдім на природу
і подивімося навкруги,
як з весною у життя
ідуть побратими наші.

То порадіймо й ми
за ці простори,
за рідну землю
і в собі...

згадаймо радості хвилини.

Позіхнімо і відпустімо
той комок тяжкий
переживань мнимих
і серце в радості заграє...
То знай, наш Дух творящий,
що ми не забули про Тебе
і Ти нас не забувай...
і ми повернемося до Тебе
почавши кожен з себе,
то день почнетесь знову
з мрії і надії
і ми побачимо навкруги,
що ми у світі не самі...

І це так просто і природно,
як ранковий промінь у вікні,
а ті...

відчуття щастя
все таки невмирущі...

То треба нам
шукати ті шляхи,
де буде змога в нас
продовжити життя
і цим будемо жити...,
бо ми не хочемо війни...

Ми дякуємо Отцю-Творцю,
що навчає нас жити гідно,
то дякуємо природі, сонцю і дощу,
то дякуємо сім'ї, друзям і тим,
кого любимо із доброти,
аби лиш жити без війни.

Починаймо молитися усі
словами і ділами в позитиві
про все і про те,
що словом не передати.

В молитві дякуймо Духові святому

за те, що Він завжди із нами.
Дякуємо за роки життя,
за те, що там були крупичі щастя,
що бачили весну і не одну
і чули той шепіт землі,
що прокидалася від зими
і дихала вона опаром живильним...
Дякуємо за аромат квітів весняних,
за те, що іще живі...
Дякуємо Тобі в думках і наяву.
Низький уклін Тобі Отець-Творець
за все, усе
і славословити дозволь Тебе,
бо тільки Ти
нас привів
у ці рядки,
у ці дні
до людей,
до всього того,
чим наповнив Ти
Всесвіт цей.

... «і посміхнеться загадково ліс,
і відігріється Душа»
в долонях Твоїх з любові і добра.
І ми у напрямку цьому
ідемо крок за кроком,
та все ж іще шукаєм раю,
що істиною буття росте між нами.

Душа те все знає
і промінчик на стежину все кидає
на істинність путі в житті
у надії,
що ум побачить і прийме,
то і це серденьком відчуєм
і посмішка розцвіте
на вустах наших і Твоїх...

І не забуваймо тих,
хто рядом з нами,
то даймо їм тепла,
бо його багато хто вже хоче...
Віддаваймо і не шкодуймо.
Віддаваймо від Душі,
то цим віродимо надію жити
і спокій запанує у Душі,
і мир відновиться на Землі.

ХТО МИ Є?

Люди добрі і щасливі,
людоньки байдужі, чи гнівліві
прислухаймося до цих слів,
які Творець тут пише
нашими руками,
щоб ми почули і відчули
той позитив і негатив,
який є в нас і серед нас

у цьому суспільстві на планеті;
щоб ми чутливими навчилися бути;
щоб ум приймав свідомо вибір
між хорошим і плохим
у собі і в інших;
щоб ми довіру мали до Творця, батьків;
щоб ми почали справедливо поступати
у всіх ситуаціях життя.
Бо тільки від нас, людини,
свідомий вибір має бути
і цим ми в змозі
покращити відносини
людські між усіма
тут, в собі і всюди.

Ми не перестаємо говорити,
допоки можемо це робити,
що всі люди на Землі
є сестри і брати
у цій сім'ї великій
народів різних,
родів, родин,
статусів і статі...

Тому кожен має розуміти,
що в нас усіх одна дорога –
і вона є довга,
яка веде нас в лоно Духа
на протязі людських життів.
А ми ж були собою в тліні,
були в дереві й рослині... -
і таких життів було мільйони.

Людина ж у життях своїх
росте духовно кожен раз,
допоки ввійде в стан свідомий
і прийме в спосіб життя свій,
у взаємини суспільні
радість у творінні,
доброту і справедливість в діях,
бо саме на них ми готові
любов прийняти,
як культуру жити,
як співжиття культурне
з усіма на світі.

Бо саме на них ми вже є
всеціло і свідомо
началом творчим,
в якому Дух святий живе,
де ми вже є
озерце оте,
яке Океан Духовний живить.

Тому ми пишемо вірші,
бувальщини і притчі
саме із за різності у сприйнятті,
щоб більше із них можливість мала
у цих рядках знайти
тільки їм знайомі
ті пізнання, свій досвід і чутливість,

бо, навіть у сім'ї, все ж люди різні;
бо і їх духовний потенціал
у кожного все ж різний.

І тому просимо усіх:
відносимося до дій своїх і інших
з розумінням і терпінням,
з прощенням і в надії,
що ми в своєму устремлінні
несемо радість для себе,
пізнаючи в цьому досвід,
як світ і людей
доброю і правдою
щасливими творити.

А значить, і для Отця-Творця,
ми так творимо свідомо,
як Його мудрі діти.

А різність цю в людей,
як і у всьому, що є у світі,
ми бачимо, чуємо і відчуваємо тому,
що саме ми є різні
в цю мить, годину, день.
Бо, навіть, через певний час
ми часто бачимо в інших зміни
в кращу сторону, або гіршу,
то саме цим ми свідчимо Творцю,
що саме такі ось зміни
пройшли у нашому умі.

Навіть у тих словах лихих,
що хтось убивця, ворог хтось,
чи є прихильниками поганими в житті
тієї чи іншої традиції у вірі,
що «зрадив» батьківські устої...
то ми лиш наявність
в нас і свою суть таку,
бо ми ж зовсім не знаємо,
що таких людей спонукало
такими стати у житті,
а ми, тим часом,
їх судимо в собі –
саме їх, як таке ж начало,
яке ми фактично носимо в собі.

То на цих словах зрозуміймо,
що наше навчання духовне
саме так Отцем-Творцем ведеться
задля розвитку Душі
і що ми маємо теж учитись
на баченнях різниць
і проявів поганих
лиш для того,
щоб самим
не повторюватися в них,
бо саме це і є
той матеріал наглядний,
на якому діти-люди вчаться бути
добрими і справедливими
в собі і всюди.

В добру путь Вам, люди всі,
бо всі ж бажають доброти собі:
багатства, успіхів, удачі,
то саме через пройдешня нами
всіх таких додатків у бажаннях,
ми доростаємо до розуміння
суті суєти в умі
і брєнності нашого тіла,
стишуючи себе,
бо це умова
Душу свою чути.

А Душа і є той поводитир,
що нас кожного із пісчинки
до цього читача довів –
то саме з цього сприйняття
нам хочеться благо дарувати
Творцю і всім...
за цей стан нашого ества,
бо саме такі пізнання
вводять на в щасливий стан.

А українцям хочеться сказати,
що ми живемо саме так,
і в таких відносинах суспільних
в які нас ввів наш ум користолюбний,
бо чогось ми часто кажемо усім,
що колись жилось вільніш,
що ми мали радість у житті...

- і це правда...
А це свідчить те,
що Душа у нас все ж та,
та тільки ум свій ми спокусили
принадами й обіцянками отими,
що зачепили нас на живця:
мати все і зараз,
а обіцянки (ум говорить)
здійснюються, або й ні,
можливо, через роки, або й зовсім ні.

Хоча ми знаємо усі,
що велика кількість в світі
живе гірше, аніж ми...
і знаємо в собі,
що тільки ми
здатні творити зміни
на життя щасливе
прощенням, терпеливістю,
правдою і в творінні доброти.

Так, є «яничари» в керівництві,
але саме ми
туди їх привели
своїми діями й словами,
або відстороненістю й байдужістю.

А байдужість – це застій,
це відмова від життя і всього,
але ж не ми творці одноособово
світу і життя свого,
бо є сім'я, друзі,

сусіди і колеги
і накінець,
а більш за все в початок
ще й енергії всесвітні.

Ця байдужість у без дії
шкодить всім і смердить,
а тому й просимо усіх:
устромляймося й творіте
своє життя щасливе,
а потім й іншим
і тим,
хто живе в Донецьку, Львові,
чи в Парагваї, Сомалі,
бо ж ми усі
на Землі
є членами однієї сім'ї.

Коли і ми політиків наших
перестанемо слухати й кивати,
то і вони не стануть
протиставляти нас
на той загаль,
що одні живуть на Донбасі,
інші в Луцьку чи Києві...

А живемо ми саме там,
куди Душею ми придатні
і куди наш нас привів,
то тут і території не причім -
нам правдивими і добрішими
слід кожному рости
в середовищі отім,
де сім'я, друзі і колеги.

Не граймося в перегони,
змагальництво і осуд,
а направляймо енергії доброти
на мир і злагоду
в собі і навкруги,
то тоді війни не буде.

Не буде і тоді,
коли ми скажемо відкрито,
що війна є продовженням у всьому:
в ідеології, економіці,
в дипломатичних зносинах сусідських -
поганою політикою
політиків поганих...

То хай почують ті,
що сидять у великих кабінетах
по всій драбині керівній,
бо вони готові за амбіції і грош великий
свій народ в крові утопити,
бідною наситити їх так,
щоб ми були не українці
і навіть не людьми,
а звичайнісінькі раби безмовні,
і щоб таких рабів родили,
і такими ідеологіями
в школах, церквах і через ЗМІ

їх Душеньки поганили.

Просипаймося люди,
бо у кожному із нас
є щось хороше
і має ріст позитивний,
то з цього й починаймо
свої життя будувати –
багато, гідно й творчо.

Ми маємо самі все це почати,
бо цього не зробить президент,
який приходить до керівництва,
як яничар в політиці своїй,
як блудний пес брехливий;
бо цього нам не зроблять
за нас інші держави...

Вони допомагають тим,
хто не байдужий і діє.

«Діє» ж президент й команда,
шукаючи підтримки за кордоном,
то в таких «помагачів»
вони куплять слово їх публічне,
щоб їх ділішки спільні
нашим здоров'ям і життям
собі і діточкам халабудочки робити.

Коли ж ми заявимо відкрито,
щиро, чесно і правдиво
про наміри свої
і це затвердимо у діях,
то й «там» є люди чесні, щирі,
які і допоможуть уже нам.

І це є справедливо,
бо так і ми, батьки,
допомагаємо часто
спонуканнями такими
своїм же дітям:
хто старається краще жити,
то і допомогати є в радість нам.
Коли ж діти дармоїди,
то й допомога ця в сльозах
і в думках сумних:
чого і звідки вони взялися
такі ліниві й бідні?
Коли ж діти крадуть в інших,
то нас, батьків, страх бере,
спокою нема...,
зникає і шанування вже до них,
бо цьому сприяє їх зверхність і зневага
до всіх і вся... і до нас.

Ось така суть і зміст
політики-війни
і миру-злагоди
в сім'ї, країні, світі.

То робімо вибір,
робімо крок до щастя
з добротою і любов'ю,
з милістю до всіх.

Хто ми є? -
люди, а чи звірі,
звірі, а чи люди...
Ось бачення таке
поведінки й дій
в людях на Землі,
коли вони через мить
мінюють статуси свої.
І саме поведінка наша, дії
формують суспільний устрій
у сім'ї, то так і в країні...

То чого у нас більше,
при здатності людини
приймати рішення свідомі,
бо як кажуть люди:
хто шукає істину у всьому,
то так і в питанні цьому –
і помилки роблять всі
у пошуках таких,
та мудрі роблять їх
все нові й нові,
а несвідомі у житті
повторюють завжди одні ж і ті,
залишаючи в собі
той спосіб жити,
як звірина хижа.

То що ж хижого у нас є
від предка нашого у звірі,
що ми такі злі і мстиві,
а начебто і мову знаємо,
знаємо логіку і етикет,
знаємо аналіз певний
і все ж робимо вибір
щомиті у житті,
вагаючись між злом і добром,
бо добрі тільки ми,
а всі інші злі й ворожі...

То звідки ця агресія у нас
і чого не можемо зрозуміти ми,
що жити в злагоді і мирі
з природою й людьми
є вершина щастя для людини,
є те благо для нас і Творця... -
Творця нас і Всесвіту всього,
якому ми не знаємо начала і кінця.

Для чого віддавати нам життя
за політиків слова:
нація, народ, держава...
То це ж їх слова і їх надбудова,
якими люд увесь
тримається в захованому слові –
ми бидло і хамло,
коли за своє встаємо;
ми раб одвічний,
як і батьки...
і така риторика у них,

братви...,
яка і керує бидлом цим.

Це не є гнів,
а світло від Богів,
щоб ми діти їх
свідомими були
і ці слова не є в образі нікому,
бо й вони на двох ногах
і на шиї гніздиться голова –
та це психотип такий людей цих,
які теж живуть тут, на Землі,
і, майже всі, учаться брехати,
що, нібито, вони добрі і демократи,
що всі ми рівні у державі,
та тільки маски наші різні,
бо досить мало тих,
хто обходиться без них.

Ось така от гра в людей людьми
в законах, ідеологіях, кіно, ЗМІ,
де кожному по статусу готувлять
костюм, їжу й маски шу,
які і показують усім,
кому і де сидіти,
що можна друкувати,
а що й ні, як і вірші ці...

Вони, може, й світу не побачать,
хіба фрагмент, чи два...,
то ми й Творець й цьому раді:
хай кожен вибере собі;
хай кожен зробить вибір
у вірші тому,
який до Душі йому;
хай увесь світ читає все,
аби злагода і мир
були реальністю на Землі
і не було злоби і війни...

То знаймо всі, що доброта
відкриває ворота
у світ щастя і добра.
Хай правилом людині
будуть основи буття
в гармонії з Творцем,
природою, людьми,
у взаємодії Душі, ума і дії
і навчати мудрості людської
в сім'ї і школі
культ-у-ри жити
і усвідомлено з усіма дружити,
бо ЖИТТЯ Є БОГ
і цим сказане усе.

ПРО ПОЕТІВ І ІЖЕ...

Перш напишемо слово про іже,
а там, можливо, й про поетів,
бо, буцімто, негоже,

говорити перш про духовне,
а про трударів лишень потім.

Хіба ж не є
ознакою в суспільстві
наявність гніву, злоби і війни,
коли людина у вік космічний
має вчитись лиш тоді,
коли у тата й мати
гроші є на це,
бо для здобуття професії
зовсім неважливо
і ніхто на це
не зверта уваги –
чи є в людини на це задатки,
чи є таланти до професії такої...
А якщо і є зерно творче
і завзяття в дитини,
то і держава б мала спонукати
таких дітей навчати
з певних фондів для пріоритетів.

На роботу хочеш стати
на теренах України,
то і тут ти маєш заплатити
піврічну зарплату,
як чистісеньку взятку
начальнику, бо і він звітує,
що взяв на роботу двірника,
чи лікаря-невдаха,
чи міліціонера,
який хитається від вітру,
або ж не зрозуміло зовсім,
чи то юриста, чи артиста...
бо ж звітуватись він теж має
і теж грошима поділитись...
А зарплата така нікчемна,
що не завжди її вистачає
на хліб і оселедця,
та радості додає великої й те,
що хоч платити не треба
поки за повітря,
можна не платити й за воду,
бо є в колодязі, в канаві чи у фонтані...

Та і все це не є випадковим,
бо продавши те духовне у собі,
то в матеріальному ми вже є жебраки...
а чому ж тоді ми такі злі???,
опинившись у війні....
Бо втратили гідність,
забули, що є і справедливість,
що є у світі доброта й любов,
та люд чогось до Бога не пішов,
а звабився на обіцянки, обмани, обуродки...

Та знаймо люди, знаймо,
що отакі наші дії й забаганки
зовсім не проходять
без наслідків поганих,

бо це давання і браття
не є з волі доброї
і не входить в обов'язки
на роботі і під час роботи:
ні тому, що бере
і ні тому, хто дає,
бо Душа страждає
і цю біль від приниження
посилає Богу
у Його всезагальну Душу
..., а це ж теж складова
неспокою в сім'ї
і війни в країні і державі.

Нещасна доля в Україні,
коли поети загомоніли
десь по закутках країни,
бо державі зовсім не до них.
У неї на місці першим те,
що робить гроші,
а це обмани, війни наяву,
вигода і користь
і то для тих,
хто стоїть
біля вектора казни,
де ділять гроші
між «смотрящими»
і тими щипачами,
які щиплять економіку і надра,
всезагальні дари природи
і той залишок народу,
який ще скніє
і вже не живе, а животіє...

А кожен мав би жити гідно
в доброті й любові,
плекати якості духовні
і дитину бачити щасливу.
Кожен мав би займатись тим,
до чого Душа «лежить»,
то і якість була би краща,
та і відносини людські
були б окрасою країни.

Ось тут напишемо ті два слова,
про тих, хто будить народ,
будить і «владсть»,
щоб вона теж гармонію плекала
у відносинах з людьми
і дійсно її називали б – владою,
бо нація й народ жили би у ладу.
То задля цього така «влада»,
яка є сьогодні в нас,
мала б дослухатися народу
і скоріш піїта,
бо він чутливий досить
і покликаний для того,
щоб гармонію і красоту
засівати в країні кожній

і саме тоді й для того,
щоб упередити біду, чи війну.

Та і пііти, теж є люди
і жебрають у відносинах суспільних,
як і всі: видають свої книги
в тиражах маленьких,
бо навіть для оплати у видавництві
виявляється теж потрібно заплатити
автору самому, щоб отримати
продукт суспільний, всезагальний,
а заробити гроші на видавництво
змушений іти хоча би двірником
і всі красоти життя пізнати,
щоб потім ввечері
потайки від сім'ї
ці вірші написати,
бо соромно великому дяді
вірші писати,
коли дітям грошей
не вистачає на штани...

А там, щоб розповсюдити це слово в люди,
бо Душа покликана для цього,
то, ніби той агент рекламний –
і за це пііт має дбати...,
хоча і цього не кожен поет вміє
і тому й таких людей винаймати має...,
а щоб вірш, чи книга ціла
була номінантом премії будь якої,
то і тут потрібно заплатити
певну таксу для журі
і організаторам цього культзаходу.
А якщо вже й лауреатом став,
то тут теж є податок для держави
в процентів двадцять...
Та це ж не праця...
це творіння – збуриться поет,
та і праця, як елемент,
ціни не має й у цент,
бо по задвірках поет
бігає, волає,
просить політиків гнилих
певне слово, резюме з поклоном,
щоб книгу видати для всіх
до виборів скорих.

То на цьому скажемо отак,
що і поетом можна стати,
коли є капітал на старті,
а він водиться лиш там,
хто вміє красти і брехати,
або хоча би для годиться
стартовий пістолет мати.
Бо як не крути поете,
то фініш той і є таким,
з якого все почато:
видавництво, розповсюдження,
реклама, взятка і податок...,

то навіть із мільйона доларів горбатих
у натури творчої застається
ріжки та копитця...,
а той поет, хто пише не у книгу,
а на стінах туалету,
чи для есе, то йому,
можливо, хтось
півпляшки пива піднесе,
а то ще й морду й боки натовчуть,
бо долю свою вони донести мають
у кожному житті,
як те належить пророкам і поетам
іще при житті –
опльованим і висміяним пройти.

Поет писати має те,
що відчуває сам
і те, що мішає людям
в щасті і радості дня жити,
то це і чуття має...,
а відчуття ці по суті є
як потреба змін суспільних
і тому вони й пишуть,
і тому вони невгодні є,
але поет, то є стан єства,
є його спосіб жити
і його не можна переробити,
бо вони є глашатаями для змін грядущих.

У «влади» є можливість лиш одна,
якщо поет зачіпає інтереси її і шкурні,
бо, зазвичай, вони є
несправедливими в собі
і є направленими проти Духа,
то тут єдине,
що може така «влада» -
вбити поета:
на дуелі, в автокатастрофі,
чи зламати його морально...
Та біда влади в тому, що ці слова,
оголошені поетом,
не є його лиш надбанням
і навіть смерть поета
не зупинить енергій цих,
які словами залишили
рубці духовні
на тілі цілого народу.
Тоді грянуть зміни
і тоді згадаються ці слова публічно,
то, може, після смерті
назвуть цю людину поетом,
та ще й великим,
бо визнання дитини Бога
такий путь має довгий.

СОН

Сниться сон нам

в передранні тихім –
то Душа літає світом.
Бо це пора така
при відпочинку тіла,
яка й дає їй змогу облетіти
навколо Землі й не раз,
а то і далі побувати
в тих реальностях життєвих,
які по літочисленнях людських
сягають століттями
в далеку давнину,
а то подеколи злітає
в площини реальні ті,
що, нібито, є майбуттям для нас –
та все це діється водночас
в якусь хвилину, або й дві,
але події ті ми можемо проживати
ось таким же чином
днями, а то й роками,
але живі...

Та людина боягуз,
бо її привчили жити у страху.
Тому вона й боїться
навіть снів своїх.
Але ж це події, факти
реальностей наших –
ми їх чуємо і бачимо,
відчуваємо і діємо у них,
змінюючи ситуації на краще,
або у безвиході кричимо...
Та все ж і в сні,
як часто і наяву,
всі хочуть жити краще,
та бажаючих самим
бути кращим
чогось так мало...

То так і цієї ночі
ми із милості
і в милосерді
чотирьох сиріт
хотіли врозумити,
полегшити життя їх,
щоб прийняли його
в умиротворенні й злагоді
з усіма людьми,
та і в собі.

Та чогось наснилися нам
оці маленькі сиротинки,
а потім і зо два юнаки,
розбишак здорових,
які теж не знали
домашнього тепла
і доброти людської...
А людей було багато –
натовпи, як на майдані,
та все немічних, старих,

які змирилися з долею своєю,
з долею нещасливою...,
то ось ці сирітки снували поміж них,
а вони, можливо й чиїсь,
внуки чи правнуки забуті...

Чогось нема у сні
дітей і внуків їх дорослих:
всі чужі, ніби, зібрані зі світу
і витає у повітрі
тлань очікувальна в усіх,
ніби, зібрано їх тут зумисно
з планети усієї ...

А де ж люди,
де ж покоління ціле,
а то й два...?
Загубило людство...
і залишилося для роду
лиш шестеро сиротин оцих,
а з них дівча одне...

Ось такий розрив поколінь
насвився нам в напрузі,
що оці старі старці
не можуть ради дати
цим чотирьом погубленим умам,
які ненавидять всіх,
готові битися без тями
за кусень хліба,
за кварточку води,
бо інше є,
хоча й лахміття.
Лахміття, а не одяганка...
Хат не видно,
один лиш тин лишився,
кругом некошена трава...
і все це в кольорі одним –
чорні люди, чорна і трава,
чорний ліс і очі чорні, злі дитячі,
чорні і в старих від скорботи.
І лишень десь далеко
блищить неба край:
чуть голубий...
і хвостик куций з білих хмар...

Старі люди збайдужілі
ідуть німі і темні,
та все ж несуть в собі
ознаки гідності людської:
повага одне до одного,
умиротворення між ними
в словах й діях між собою
і до тієї цурпалочки неживої на дорозі,
хода кульгава, тиха,
немов ця мить застигла
на фотознімках чорно білих,
немов вершина
закінчення епохи від Адама...
... і вони життя пізнали,

пізнавали і прийшли
у стишення ума і тіла,
у пошануванні злагоди і миру
в обох статях людських,
а ті дітлахи,
нібито, усі хлопчаки
поведінкою своєю –
повні гніву, непокори;
немає в них страху,
немає і сорому,
хоча сил малечих мало,
та й мало їх числом,
щоб світ змінити цей,
хоча й такі думки
не зродилися у них тепер...

Що ж робити...???

Шукаймо всі...

і той, хто чита рядки оці,
бо кожен, кожен з нас
в ці реальності приходять в снах.

Хтось пам'ятає,
а більшість забуває,
чи просить дзеркало своє,
щоб реальність задзеркальна
відійшла в минувшину вчорашню,
як і нічка ця,
що чорнотою вкрила
землю, небо, нас...

Проснулись вже...

і слава Богу...

Куди ми йдемо, люди...???

Спитаймо кожен сам в собі.

Для чого ми живемо,
який слід лишаємо по собі
таким життям безвідповідальним,
зайшовши в глухомань оцю,
бо інші реальності згубили...

Загубили й погубили

свої і їх життя

у різних кольорах,
в розмаїтті запахів живих
і ті приємні відчуття
радості людської...

А тепер...

ми нікуди не йдем.

Стоїмо на місці...

Сон скінчився

і ми тут,

на ліжку нерухоми,
навіть у реальності оцій

дня нового й ранку

ми взяли старт мертвотний

і по інерції ступаємо

ті кроки в дні,

яких не відчуваємо.

Бо ми сьогодні, завтра й далі

сомнамбули ходячі.

Прокидаймося люди,
бо маємо здатність велику –
свідомими у всьому бути.
Хоча є інтуїція, рефлексі,
є досвід недовго триваючий
і ми знову наступаємо
через день,
або й через років тридцять
на ті ж само граблі...,
а змін робити все ж не хочемо,
а якщо щось і вдарить в лоб
і в радості зірки постануть перед нами,
то ми поясним це обставинами,
бо навіть їх не помічаємо
у лінощах своїх,
у безвідповідальності своїй до всіх.

На цих важких словах,
на цьому сні,
що вдень, чи й уночі
у безрадості такій
озирнімося на життя своє,
повернімося до тих рядків,
тих слів із попередніх книг
де кожному дано
пізнати людську подобу у собі...

Творімо доброту,
нікому не мішаймо жити,
бережімо життя своє
і будь чие,
бо життя є завжди
результатом руху
і ми спроможні нести
думками, словами і ділами
ту вагу,
яка є нам по силі.

Відчуймо силу вітру і води,
приймемо небо голубе,
подбаймо про зелень життя земного
і приймімо у подяках
і славословіннях тепло від сонця,
бо інакше і в наступну ніч,
ми продовжимо путь
у тих реальностях страшних,
а за нею знов і дні такі...

Ох і багато на сьогодні є
підказок людям у життях,
що до життя ми відносимось халатно,
що не сприймаємо всерйоз
їх, як підказки
про ймовірну погибель нашу.
А щоб продовжити життя,
то з цього часу,
ми маємо усі
благо творити...
Полюбімо все,

що є живе
і життям дише,
бо все оце
і є той Бог,
якого ми згубили,
якого не пізнали,
якого не прийняли,
як істину,
як правду,
бо чогось обман, брехню
в божество життєве возвели.
А відомо всім давно,
що з друзями такими
весь світ пройдеши,
та назад доріженьки не знайдеш.

КОНСТАНТА

Чинників багато є
і всі вони достатньо різні,
які впливають на психічний стан народу –
це і зовнішні загарбницькі потуги:
військами, ідеологією, торгівлею...
і так куди не поткнись,
то всі заґряниці хочуть тут,
на Україні, капітали свої колотити,
а про нарід, довкілля їм начхати
і при потребі, то у них є ким заселяти
землі наших пращурів
далеких і близьких.

«Влада» - фактично є продовженням
у всьому тієї моделі
праці й поведінки в своїй основі,
якими більшість з нас і є...

Ми не раз просимо людей:
мінняймося самі в позитиві,
бо інакше ми самі уже тепер
своєю поведінкою такою
зкладаємо щастя і нещастя тим,
кого ми сином, онуком звем...

Вже кожен знає,
що добробут й щастя
у сім'ї кується,
то саме тут мають
формуватися відносини людські,
які поширювати можна
для всього люду в країні...

А суть злоби, гніву у державі
у недовірі політикам народу,
а політики теж такі –
і не вірять народу своєму,
а все шукають за кордоном
порад, гудзиків і штанів...,
то так і в політиці вони,
маючи штики й суди,
«своє» керівництво скрізь і у всьому,

та досвід свідчить вже не раз,
що кінець безславний жде
таких горе-керівників,
які не розуміють моці держави
в єдності народу й влади...

Конституція гласить
про основи засадничі,
що народ є джерелом влади...
і народ не є слова пусті,
а це і є та єдність
великих і малих,
багатих й не занадто,
бо якщо ми тут живемо,
що це теж не є простим випадком,
а цим ми є доповнювачами у всьому
один одному
і це є тим, що ми є іще народ,
як сукупність людей різних.

Вже суспільство наплакалось і втомилось
в надіях марних і від бажань захмарних,
і хоче вже спокою і миру,
хоче працювати і творити,
бо тільки так ми зможемо жити.

Були і тепер є мудрі люди...,
та хитрі і нахабні все ж мають доступ
до надбань всього народу...
і тому нам відновити треба
норму у виборчому законі,
щоб у бюлетені знову була графа:
«не підтримую жодного кандидата»,
то лиш тоді кандидати
і ті, що тепер при керівництві
будуть думати про те,
щоб вирощувати державників у себе,
до яких довіра буде,
і набирати будуть
тих процентів п'ятдесят.
Водночас це відновить ту довіру
до системи виборчого права,
або змусить політиків наших
змінити систему всю,
бо не може президент
державою керувати,
коли за нього віддають голоси
лиш п'ятнадцять відсотків
і то із тих, хто прийшов голосувати,
чи із відсотками отими,
які комісії «зліпили».

То саме норма ця
змінить виборчу систему
і вибиратися будуть ті,
які зуміють керувати,
а не тільки обіцяти
і вибори будуть чесними в основі,
бо не куплені комісії оглашати стануть
волевиявлення мас,

а активність виборча зросте
за життя краще,
бо це є контроль, бо це є і ті,
які живуть з нами рядом
і по бідності Душі,
продаються самі за гроші
умом (дияволом) своїм
на свою й діток своїх погибель,
бо не вічні вони в комісіях отих
і відстороненість тотальна
виборця простого
дозволяє політикам таким
махінаціями займатися передусім.
Спати їм не можна з ними,
марити ними...,
заради вигод мнмих...,
то знаймо, що це не кінець
цим брехням і обманам,
бо життєздатність їх продовжиться
у життях онуків, але вже їх
обманювати будуть...
Поряд з тим слід змінити
виборчу систему в нас
на представницьку
з повноваженнями делегованими.

От подумаймо хоч раз:
чого у нас життя склалося хороше,
бо мабуть той,
хто Душу нашу мав у себе,
то про неї дбав
і якості духовні стяжав,
а коли у нас день при дні
проблеми й негаразди,
то це саме завдяки
тим, хто у собі носив
Душеньку нашу...

А Душі в більшій масі
залишаються в родині жити,
то будьмо в бдінні,
будьмо відповідальними завжди
в кожній думці, слові, дії,
бо саме ми
потомкам нашим
тепер пишемо долі –
хороші чи плохі.

КУЛЬТУРА

Культ-ура(урів),
культ-у-Ра,
культура Бога Ра,
культ Сонця,
як символ світла і тепла.

Це те,
в чому людина кожна,
як і все живе,

потребу мала,
а вони давали похідні
для можливостей людських
жити
і життями дорожити.

Культ орієнтиром був у життях:
бо це все той же позитив в ділах,
який і сьогодні ми щасливі мати;
бо це милість, доброта;
бо це життя щасливе і любовта –
і предки наші не дарма
цей культ обоготворяли
і славословити уміли,
як одне з найбільших в світі
джерел енергій Всесвіту усього,
які впливали сильно
на всі процеси
у житті Землі й людини.

Світло, як день,
як умова у творінні,
як умова всьому живому жити.
Сонце, як джерело тепла
яке теж умовою було
для росту і життя,
родитись і множитись,
щоб цвіла земля,
щоб грало буття в людині
і у всьому, що навколо.

І тому відносини людські
мали умовності
повсякденні ті,
як норми певні,
як правила великі
в облаштуванні їх.

То так і сьогодні:
все позитивне і хороше,
все красиве і добротне,
всі дії гідні і справедливі –
ми обумовили в житті
словами хорошими оцими:
культура поведінки скрізь і всюди
всієї людської спільноти,
як і кожного окремо.

То саме з такого розуміння,
то саме таке вміння
і дає нам право
на весь світ заявити,
що ми маємо усі
культурно жити
і вчитися культури жити
у всіх відносинах з людьми
і всім тим, що дає кожному із нас
можливості культурним бути.

Та і цей твір ми й почали
саме задля цього,
що і ми маємо прийняти всі

ці правила співжиття людського
у мирі і злагоді,
бо війну назвати однак не можна,
як наслідок хороших дій,
а то є наслідок несвідомих вчинків
із гордині, гніву, злості
і не вони є нам у приклад,
чи в зразок найкращий,
як відносини людські будувати...

Війна руйнує все.

Вона калічить Душу,
уми і тіло;

вона зовсім не є те,

чого ми маємо у Бога попросити.

Бо війна не є позитивом в світі.

Вона означає лиш одне,

що людство до цих пір

так і не навчилось культури жити.

Хай хоч один з мільярдів

свідомо скаже,

що війна –

це результат культури

людських взаємин,

що це зразок людського спілкування.

І де б вона не була,

і як би ми її не називали:

сімейні бійки чи ворожнеча із сусідом,

анексії чи альянси,

ембарго, епідемія чи криза,

зона чи «миротворча місія ООН» –

то хіба ці дії несуть радість у життя,

хіба це є умова для творінь прекрасних?

Війна – це життєві втрати,

це втрачені роки, біль...,

це кров і не цілована мати,

це не час з дітьми погратись,

це не час мрій, надій спільних

у сім'ї, країні...

Хіба це час пошуків, досліджень,

хіба це час добробуту і добродіянь

скрізь і у всьому...???

Хіба війна є подією тією,

де вчать радості життя,

коли поміж нами ходять

наші тати й мами

з гранатами й автоматами

в уніформах грізних???????

Предки вчили

культури жити...

Цього навчали Будда і Ісус

і іже тисячі таких,

і ми тут просимо усіх:

повчимося в них

культури жити –

жити в щасті і добрі,

але не у війні.

П С За три роки написано
більше двадцять книг,
частина з них
пройшла через видавництва
і розбіглись в бібліотеки,
на сайт і сторінки в інтернеті,
а живі,
як і чорновики,
лежать в шухляді,
озиваючись до нас вечорами
тими словами,
які з минулого прийшли
і мудрістю засіяли сторінки,
а часто змістом забігають
втаємничено в ситуації
для цього, а то і далі
і все шукають сенс життя
у житті земному,
та і в тому часі,
який продовжується уже
не в житті,
а в тих таїнах Творця,
у повчаннях для поколінь прийдешніх,
шукаючи розраду і пораду
в доброті, милості й любові,
якими насичені усі дні життєві,
бо саме пошук кращого в собі
і устремляє кожного із нас
читати книги ці
...і то не раз.

В щасливу путь мої любі друзі!

ДОБРОГО ДНЯ, ШАНОВНА СВЕТЛАНА!

Пишемо цей лист
у місії своїй земній,
в закінченні життя,
при баченні
спільності у діях.

Нами написано надцять прозових творів
і сім збірок з віршів
на духовно пізнавальну тему
задля миру, злагоди
і спокою в середовищі людським.
Писали ми активно років три,
а оцей рік зайнялися поширенням
цих знань людських
для усього світу
по бібліотеках, в інтернеті.

А тепер саме Ви
здатні завершити оці справи,
які ми готували
всій громаді світу.
Тому тепер і просимо ми Вас –

допомогти,
щоб ці книги,
чи книга з книг
вийшли номінантом
на отримання світового статусу,
будучи лауреатом
Нобелівської премії миру
в темі: «Ми не хочемо війни...»,
чи «Мудрість усвідомлення
в пізнанні основ життя»,
бо життя це є основа
нашого буття,
бо будучи живим,
то ми і здатні є
творити і любити...
І не так за книги,
чи окрему книжку,
а за вірш один,
поему, а чи оду,
бо є серед них
слова пророчі, гідні,
за які слід
не тільки премію дати,
щоб ці ідеї буття людського
переосмислити й змінити,
щоб ці дії
добрі і справедливі
приносили радість у життя,
щоб мир, спокій і злагода
встановились на Землі.
Тоді і помічникам,
таким як ми із вами
Творець не дарма
мудрість свою дав,
щоб ми людей вчили
у радості свій вік прожити
А Ви, Светлано,
маєте на це право
маєте сили, знання і можливість
на конкурс їх подати.
Ми надіємося і вірим Вам,
і на те є воля Бога,
що премія дасть поштовх
у нашому пристрасному суспільстві
для популяризації цих знань,
бо кошти хочемо спрямувати
на видавництво їх
усіма мовами світу.

Ми не шукаємо слави,
чи способів
покращити свій матеріальний стан,
бо маємо хліб і воду.
А видаємося під прихованим ім'ям,
і видавалися теж,
лишень, за-ра-ди
популяризації цих знань,

що є непросто в наш час засилля ЗМІ
в політичних домаганнях керувати всім
певних груп людства.

Хай слово «духовне» в суті
не сприйметься Вами,
як поширення традицій релігійних,
бо ми під цим словом
розуміємо той позитив
і можливості психіки людини
творити доброту
і засівати радістю життя –
себе і оточуючий простір.

Скорше це –
філософсько практичні пізнання
людиною себе
і оточуючого середовища,
які Творець в наш ум і руки вклав.
Поряд з цим ми розуміємо,
що в нас і над нами є
щось таке,
ніби то, потужне джерело енергій,
яке і є направляючим
в позитивному розвитку людини,
у здатності її свідомо будувати
взаємини з іншими людьми,
природою, космосом так творчо,
щоб людина жила гідно і в достатку,
розуміючи свій гнів і болі...,
як підказки
про потребу розібратися в собі,
щоб змінити свої дії,
слова, думки в русло позитиву.

Ми не пишемо нічого нового
і людство ці знання має,
а наша місія поширити їх інформативно,
і, можливо, вони торкнуться серце не одне,
душу, душі для дій на краще,
бо ж нема таких людей на світі,
які б не устремлялися краще жити.

Ми надсилаємо Вам одну книгу
в електронному варіанті.
Зараз готується сьома збірка –
«Ми не хочемо війни...».
Додаємо електронну пошту,
назву сайту і дещо інше.
Якщо Ви візьметесь за цю справу,
то ми направимо ці книги
у живому накладі.
Вибір в подальших діях є
за Вами шановна, Светлано.

Ви до цього готові
і ці слова у цих рядках
до Вас прийшли не випадково.
Чекаємо від Вас запрошення
на спільну благу працю.
Опишіть свої пропозиції й вимоги,

виходячи з практичного досвіду.

Тому це звернення-прохання
в збірку цю і пишемо,
бо це є те,
що є начертано Творцем
словами цими
саме для Светлани.

Чекаємо. С. Миколин.

* * *

Дякую Тобі Отець,
що і наша рука торкнулася паперу
і ми в рядках лишили
Твої Отче вірші
мудрості людської
неначе вустами ми торкнулись
живодайної води,
то дай напитись і насолодитись,
щоб день щасливим бути,
бо після читанки такої
хочеться добро творити
і це для нас і є велика нагорода.

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

КНИГИ	2
ЖИТТЯ Є БОЖИЙ ДАР	3
ДОРОГИ	10
ЦЕРКВИ	12
МОЛИТВА	17
ПТАХА	18
БУВАЛЬЩИНА	20
СЛІДИ	21
ВЕСНА	22
УСАМІТНЕННЯ ЛЮДИНИ	23
ОДА ЛЮДЯМ	27
ГІМН УКРАЇНИ	32
СИМВОЛИ ДЕРЖАВИ І КРАЇНИ...	33
ДИТИНА В ЩАСТІ	36
ВІЙНА І ДІТИ	43
МИ НЕ ХОЧЕМО ВІЙНИ...	49
ХТО МИ Є?	60
ПРО ПОЕТІВ І ІЖЕ...	67
СОН	71
КОНСТАНТА	76
КУЛЬТУРА	78
П.С.	81
ДОБРОГО ДНЯ, ШАНОВНА СВЕТЛАНА!	81
ДЯКА	84

Автор фото на обкладинку – Сергій Самойлов

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сайт <http://mikolin.com.ua/>

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook